

PONY WEST

BROJ 37

CENA 35 DINARA

BUČ KASIDI I KID

OBLAK S KOLTOM

SR Nemačka 2 DM, Francuska 6 FF, SAD 1 US \$, Švajcarska 2,00 Sfr, Austrija 15 Asch, Švedska 6 Skr

Teks Gordon

OBLAK S KOLTOM

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
OBLAK S KOLTOM
XXXVII EPIZODA

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

Korektura:
Fotoslog Dečje novine
© DEN PRESS

PONI-WEST-BUČ KASIDI I KID – VANREDNO IZDANJE BROJ 37 – SEPTEMBAR 1984. Cena 35 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine« 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Gojko Štulović, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković. Telefoni: (032) 711-549 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gor. Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-06-101-257300-03292. Štampa: »Glas« – Beograd, Vlajkoviće-va 8.

PONY WEST

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon

OBLAK S KOLTOM

– Ovde negde je polovina Arizone, a? – prostenja Buč osvrćući se oko sebe.

– Otprilike – i glas Sandens Kida bio je promukao od prašine i dugog ćutanja.

– Hmmm . . . pa da vidiš, ova polovina razlikuje se od prve . . .

– Je li? – Kidov glas nije zvučao naročito zainteresovano. – Nikad ne bih rekao . . .

– Za to treba oko, dečko moj, oko – s mukom je cedio Buč kroz osušene usne. – Prvo i prvo, tamo je vazduh bio suv kao barut, a ovde je suv kao pakao. Tamo je kiša padala jednom u sedam dana, a ovde pada jednom u četiri sedmice. Hoćeš još koju razliku?

– Zaboravio si onu najbitniju.

– Koju? – trže se Buč.

– Tamo smo bili žedni, a ovde ćemo crći od žeđi – turobno reče Kid. – I njegov konj kao i Bučov jedva je vukao noge naprežući se da održi ravnotežu na strmoj stazi koja se spuštala prema jednoj od pritoka reke Salt.

Vode je tamo bilo u izobilju, naravno. Čak i na ne naročito velikoj udaljenosti od ovog mesta. Dva-deset-trideset milja.

Samo što ni oni ni njihovi konji taj put više nisu mogli preći . . .

Buč Kasidi zaustavi svoju iscrpljenu životinju. Petnaest dana jahanja kroz Arizonu gotovo paralelno sa granicom koja je ovu državu delila od Novog Meksika učinilo je svoje. Taj kraj nikada nije bio po-

godan za putovanje, a u ovo doba godina nejmanje. Pre nego što stignu nove kiše, svi potoci potpuno presuše, a postojanje onih nekoliko stalnih izvora retki stanovnici kriju kao najveću tajnu.

»Treći dan bez vode«, pomisli Buč. »Mi još nekako i izdržavamo, ali naši konji...«

Suv vazduh pekao mu je pluća, i on se nelagodno nakašlja, mršteći lice zaraslo u bradu. Sandens Kid je skliznuo s konja i nešto pogledom tražio po zemlji, pridržavajući se jednom rukom za sedlo.

– Šta tražiš?

– Kamen.

– Kamen?

Buč zabrinuto pogleda ortaka. »Da nije Kid već skrenuo od žedi, prokletstvo?«. Ovde nije bilo vode, trave, žbunja, drveća i životinja, ali je zato bar kamena bilo u izobilju...

– Kakav kamen?

– Kamenčić.

– Buč sleže ramenima.

– Aha, kamenčić...

– Da. Negde sam čuo da to umanjuje žeđ...

– Kamenčić da umanjuje žeđ...

– Aha, kada se drži u ustima...

Buč sleže ramenima. Od Kida je do sada čuo mnogo šašavih predloga, ovaj je čak spadao u kategoriju umerenijih. Ako Kid misli da će mu kamenčić u ustima pomoći da preživi put do reke, onda u redu. On sam, naravno, neće natrčati na

tako očiglednu glupost...

– Dobro, šta sad čekaš? – upita nestrpljivo nekoliko trenutaka kasnije. Kid je i dalje stajao uz konja i jedva приметно se njihao, kao na vetru.

Ili se to Buču samo činilo?

– Ne smem da se sagnem – prostenja Kid ne podižući pogled. – Ne znam da li ću posle toga uspeti da se uspravim.

– Tačno. Kako uopšte misliš da se vratiš u sedlo?

– To... to neće biti teško... Moja kamila će kleknuti i onda...

– Kamila?

– Pa, da, kamila. Na čemu drugom se može jahati u ovoj pustinji?

»Jadni, dečko«, pomisli Buč. »Potpuno je skrneo...«

Oprezno se sagnuvši, Kid dohvati jedan kamičak ispod svojih nogu. Dugo i pažljivo ga je trljao o nogavicu, iako Buču nije bilo jasno zašto – Kidove pantalone nisu bile mnogo manje prašnjave od tla pod njegovim nogama.

Sa zadovoljnim izrazom lica Kid najzad ubaci kamičan u usta. Konj zadrhta kada se svom težinom osloni na njega, ali nekako izdrža Kidovo telo u sedlu.

– Kako je?

– Nije loše – odgovori Kid.

– Šta osećaš u ustima? Ima neki ukus?

– Fino... kao pivo kod onog Nemca u Blafu.

– Kide! – dreknu Buč i ruka mu

polete revolveru. – Proklet bio, ne pomiñji mi tu reć, pucaću ti u stomak!

Kid se s mukom isceri pod maskom od bele prašine na licu.

– Pucaj, do đavola! Bolje to nego da crknem od žeđi.

Buč odmahnu glavom i pogna konja dalje. Drtšćući od napora, umorna životinja načini jedan korak, drugi, treći...

– Kakav ukus ima? – promuklo upita Buč posla sata kasnije.

– Kao kamen – progundā Kid. – Mada posle dva dana ponovo inam nešto pljuvačke u ustima...

– Hmmm... nećeg ipak ima u tome, a?

– Izgleda. Hoćeš da probaš?

– Ne, hvala – odmahnu Buč glavom. – Ako treba da crknem, neću da se zadavim kamenčićem, kao dete...

Kid iznenada zaustavi konja. I životinja je podigla glavu i tiho frktala, šireći nozdrve.

– Šta je bilo? – trže se Buč.

– Tragovi.

Umorno skliznuvši s konja, Kid se nagnuo nad nejasne otiske u tvrdoj, suvoj zemlji prošaranoj krupnim kamenjem. Oslonjen čitavom težinom u sedlu, Buč ga je nezainteresovano pratio pogledom. Tragovi, pa šta? Ovo jeste bio pust predeo, ali su ljudi ipak prolazili na jednu ili drugu stranu. Naravno, da su ti tragovi malo svežiji, bilo bi izgleda da dostignu tog jahača ili jahače ispred sebe i

zatraže vode. Ovako...

– Koliko su stari? Nedelju dana? – upita kada se Kid s naporom uspravio.

Sandens odmahnu glavom, a u očima mu se pojavi onaj poznati plamićak, koji je ovoga puta značio mnogo više od nade.

– Zavarala te suva zemlja, Buče. Ovo su jutrošnji tragovi...

– Đavola!

– Nikad nisi bio majstor u čitanju tragova, do đavola! Taj posao si uvek prepuštao meni. I da znaš, ovo je prvi put da mi nisi poverovao!

Buč slabašnim pritiskom butina uspe da malo umiri konja, koji se neprestano trzao, šireći nozdrve kao da oseća pumu u blizini.

– U redu, u redu – progundā. – Verujem ti. Tragovi su jutrošnji, pa šta? Na ovim našim ragama nikada nećemo stići tog momka. Njegove čuture su svakako pune do vrha...

– Čuture možda jesu – blede se osmehnu Kid – ali on nije u tako povoljnoj situaciji kako misliš. Konj mu je umakao.

– I ti to vidiš u ovim tragovima? – izbeći se Buč. – Drugome ti to, Kide...

– Kao u knjizi. Vidiš, ovde se konj otimao dok ga je čovek držao za uzdu. Jasno se vide kamenčići zgnječeni kopitom. I pazi, konj nije bio potkovan...

– Znam. Vlasnik je imao crvenu maramu oko vrata, a prva žena

njegovog dede zvala se Betsi i u Ameriku je došla na »Majflaueru« – cerio se Buč. – Šta si još otkrio u tim tragovima, Kide? Da se na milju odavde nalazi pećina do vrha ispunjena bačvama ledenog piva?

– To ne, ali nešto slično – zagonetno se osmehnu Kid. – A što se tiče babé, ako baš hoćeš, i to ga možemo pitati...

Sa trijumfalnim osmehom na licu, Sandens je pokazivao u pravcu uskog udubljenja između dve stene, kraj same kamenite staze kojom su dojahali. Iz senke su virile dve ne naročito nove i veoma prašnjave čizme...

* * *

– Pridrži mi konja – dobaci Kid preko ramena. Buč skliznu iz sedla kako bi obuzdao čudno uznemirenu životinju. S revolverom u ruci Kid se kao mačka šunjaao prema stenama.

Buč se isceri.

– Čemu oružje? Taj momak je već hladan ako do sada nije čuo našu galamu sa deset stopa udaljenosti.

Mahnuvši mu rukom da čuti, Kid se oprezno naže i glava mu nestade u pukotini. Trenutak kasnije se ispravio i obrisao znoj sa čela.

– Živ je – reče promuklo – ali jedva... Ne puštaj te konje, do đavola, inače ćemo dalje i mi pešice!

– Koji im je vrug? – pljunu Buč. – Kao da su...

Pogledi dvojice prijatelja se sreću i Kidove ispucale usne razvukoše se u osmeh.

– Baš smo glupi, Buče. Oni su osetili – vodu!

– Neka me nosi đavo ako nije tako! – lupi se Buč šakom po čelu. – I to negde u blizini!

– Svakako. Ni naš prijatelj to nije shvatio, pa je ostao bez konja. Nije imao snage da pođe za njim. Sad verovatno skapava od žeđi.

– Šta da radimo? – upita Buč promuklim glasom. U glavi mu se mutilo pri samoj pomisli na svežu, čistu, ledenu vodu...

Ili na toplu, ustajalu vodu punu žabokrečine. Svejedno!

– Sada mu ne možemo pomoći – sleže Kid ramenima. – Ni mi ni naše životinje nemamo dovoljno snage da ga nosimo. Ako nađemo vodu u blizini, vratićemo se po njega.

– A ako ne nađemo?

– Onda ni mi nećemo daleko stići.

Kidovim argumentima nije se moglo prigovoriti. Njih dvojica se ponovo uzveraše u sedla. Konji su to jedva dočekali. Veselo frkćući pohitali su kamenitom stazom kao da iza njih nije ostalo stotinak milja puta bez kapi vode.

Stene oko njih naglo su se uzdizale u ono što je verovatno bio poslednji uspon pre mesta odakle se planina spuštala prema rečnoj dolini. Litice su se gotovo sklopile nad njima stvarajući uzani klanac

u koji je sunce prodiralo samo rano izjutra. Vazduh je bio mnogo vlažniji, što su potvrđivale i vlasi trave i retko žbunje utisnuto u svakom procep među glatkim stanim.

Buč se nelagodno osvrte oko sebe tražeći pogledom tračak plavog neba stotinak stopa iznad sebe.

– Ne sviđa mi se ovo mesto – progunda. – Kad sam bio mali, upravo ovako sam zamišljao put u pakao. Uzan, mračan, tvrd...

Iza jednog zavijutka iznenadi ih glasno frktanje konja. Ruke dvojice prijatelja poleteše prema kolтовima. Razloga za uzbunu, međutim, nije bilo. Sedlo mršavog rida na koji ih je uznemireno posmatrao bilo je prazno.

– Konj našeg prijatelja – tiho reče Kid. – Prokletstvo, on kao da nije našao vodu!

Zaista, konj je nemirno poigravao u mestu, čuljeći uši i iskosa gledajući pridošlice. Prednjom nogom nekoliko puta je zakopao tvrdo kamenje pod svojim kopitama.

– Nije našao – procedi Buč. – Pogledaj, njuška mu je potpuno suva, sijala bi od vlage da se maločas napio.

– Možda do izvora ima još mnogo?

– Hmmm... Da pogledamo.

Poterali su iznova svoje konje, koje su samo s mukom obuzdavali da ne jurnu. Životinja s praznim sedlom odstupila je samo nekoli-

ko koraka, kao da im pravi mesto.

Ni njihovi konji, međutim, nisu hteli ni koraka dalje odatle. Glasno frkćući, opirali su se svakom pokušaju jahača da ih odatle pomere.

Kid besno opsova i skoči iz sedla. Bes mu je vratio snagu koju je žeđ iscrpila, ali se ipak zateturao dočekujući se na noge.

– Zašto silaziš, do đavola? Moramo dalje. Nema ovde vode...

– Čuti!

Ispruživši se čitavom dužinom uz kamenu liticu, Kid priljubi uvo uz stenu. Buč ga je zapanjeno gledao.

– Koji ti je đavo, Kide? Pošašao si od žeđi, kao i konji, a?

– Zaveži, do đavola! – prosikta Kid. – Dođi da čuješ ovo!

Slegavši ramenima, Buč oprezno skliznu na tle i ispruži se nasuprot Kidu tako da su im se lica gotovo dodirivala. Trenutak kasnije, njegovo neobrijano lice obasja širok osmeh.

– Neka sam proklet...

– Voda! – kliknu Kid. – Voda, do đavola! Konji su je osetili i pod zemljom. Mora da nije duboko!

– Uh...

Buč se s mukom uspravi u sedeći položaj, oslonjen leđima o liticu iza koje je hučala voda.

– Kide, kako ćemo do te proklete vode?

– Kopaćemo, do đavola! Hajde, šta si seo?

– Čime? Noktima? Noževima?

Ovo je kamen, Kide, tvrd i hladan, vrlo tvrd i vrlo hladan . . .

– Pesimista! – progundā Kid. – Nemaš nimalo poverenja u sebe, Buče! Važno je da je voda tu, već ćemo naći načina da dođemo do nje!

– Fino. Samo kako?

Umesto odgovora, Kid je dugo osluškivao, pomerajući glavu s jednog dela stene na drugi, sve dok nije otkrio mesto na kojem se huk vode najbolje čuo. Kada je ponovo pogledao u Buča, pogled mu je bio tvrdoglav.

– Ne može biti daleko – govorio je blistavih očiju. – Jasno se čuje. U pitanju je potočić ne dublje od stope ispod stene . . .

– Ili podzemna bujica dvadeset stopa pod zemljom. I to može biti, zar ne?

Besno opsovavši, Kid skoči na noge. Pre nego što je Buč shvatio šta Sandens smerā, u kamen je bilo ispaljeno svih šest metaka iz Sandensovog kolta, uz glasne odjeke od stenovitih zidina klanca. Kamenčići otkinuti metkovima poleteše kroz gusti oblak barutnog dima.

Buč se nasmeja.

– I šta si time dokazao? Da metak iz kolta ne može da probije ni stopu ove stene. To sam ti i ja mogao reći, do đavola!

– Dići ćemo prokleti kamen u vazduh! – cedio je Kid kroz zube. U očima mu je igrao opasan plamičak.

Takvog ga čak ni Buč Kasidi, njegov najbolji prijatelj, zaista nije poznavao.

»Prokletstvo, ne bi bio prvi koji je poludeo od žeđi«, zabrinuto pomisli Buč. »Šta da radim?«

– Čime, Kide? – oprezno upita. – Nemamo dinamita . . .

Kidovi prsti nervozno su preleteli preko opasača na mecima kao da ih broje.

– Istrešćemo punjenje iz čaure . . .

Buč bez reči odmahnu glavom. I Kida kao da je snaga iznenada napustila. Više se skljkao nego što je seo uz stenu, pored Buča.

Konji, koji su se uplašeno odmakli kada je Kid zapucao, sada su ponovo prilazili njušeći po zemlji i nervozno frkćući. Jadne životinje svakako su patile osećajući u blizini nedostupno vrelo.

– Kide . . .

– Ne govori ništa . . . – Sandensove oči bile su sklopljene, usne se jedva pomerale. Malopredašnja eksplozija gneva očigledno mu je odnela i poslednje atome snage.

– Šta misliš šta konj našeg poznanika ima u bisagama?

– Ne zanima me.

Obliznuvši osušene usne, Buč se s mukom ispravi pridržavajući se za stenu.

– Dođi, dečko – reče promuklo, pružajući ruku prema konju. – Dođi . . .

Pogled životinje bio je nepover-

ljiv, ali ipak dozvoli da joj Buč priđe. Oslonivši se rukom o sedlo, Buč poteće u torbicu okačenu popreko na njemu. U ruci mu ostade samo malo suvog kukuruznog brašna kojim je ta strana bisaga bila do polovine ispunjena.

Obavivši jednu ruku konju oko vrata, Buč pređe na drugu stranu. Zavukao je ruku zatvorenih očiju, bez mnogo nade da će otkriti upravo jednu stvar koja im je mogla spasiti živote.

Četvrtasta kartonska kutija ... teška ... municija za vinčesterku ...

I nešto okruglo i glatko ... nešto slično ...

Buč povuče ruku natrag i otvori oči. Nekoliko trenutaka s nevericom je buljio u šipku dinamita među svojim prstima kao da nije siguran da li je to java.

– Kide ...

– Zaveži ...

– Pogledaj ovo, do đavola!

Sandens otvori oči, ali ih odmah ponovo sklopi.

– Prokleta žed! – progunda.

– Već sam počeo da haluciniram. Zamisli, u tvojoj ruci video sam šipku dinamita!

– Ovo jeste dinamit, Kide! Kide, spašeni smo, hej!

– Ne verujem – odmahnu Kid glavom ne otvarajući oči. – To je samo san ...

– Ludače! – zaurla Buč. – Šta treba da uradim da bih ti dokazao, prokletstvo? Da zapalim fitilj? To

bi ti bio dovoljan dokaz?

* * *

Zauzevši položaj za skok, Buč prinese plamen fitilju. Nije ni morao da gleda u njega, glasno praštanje govorilo je da je fitilj odmah planuo.

Zaboravivši da baci zapaljeno zrno šibice iz ruke, Buč polete dugim skokovima prema zaklonu. Jedan korak, dva, tri ... šest, sedam ...

Potmula eksplozija odjeknula je u trenutku kada je licem dotakao ledeni kamen iza izbočine. Kao džinovska ruka, udarni talas pribio ga je uz stenu, a oko njega su zapraštale krhotine kao meci iz mitraljeza. Besno je opsovao i ispustio iz ruke šibicu čiji mu je plamen opekao prste.

– Buče!

Sandens Kid pritrčavao je posrćući, ali Kasidi nije imao snage da se okrene. Sroza se niz kamen i sklopio oči boreći se sa napadom nesvestice i mučnine.

– Buče, jesi li čitav? – drmao ga je Kid za ramena. – Govori, prokletstvo!

– Jesam – slabašno prostenja Buč. – I ne tresi me toliko, do đavola! Ispašće mi želudac na usta.

Kida nestade iz njegove blizine, ali je Buč bio previše slab da ga prati makar pogledom koncentrišući se da savlada vrtoglavicu i zujanje u glavi.

– Oh!

Uzdah zadovoljstva jer mu je mokra marama dotakla lice i osušene, ispucale usne.

– Ima vode? – žadahtao je.

– Ima – čerio se Kid. – Koliko hoćeš. Naš šašavi plan je uspeo, do đavola!

– Ti i ne shvataš šta si učinio za Arizonu, Buče – nasmeja se Kid. – Na dvadeset milja unaokolo nema sigurno nijednog izvora. Ovo će postati veoma prometan put jednog dana. Znam! Načiniću drvenu tablu i na njoj napisati da je sve to zasluga momka po imenu Buč Kasidi. Važi?

– Šašav si – progunda Buč. – A šta ako neki Pinkertonov čovek stigne za nama čak ovamo? Lepši trag neće mu biti potreban. Sem toga, za vodu više treba da zahvališ onom momku koji je vrlo mudro sačuvao šipku dinamita u . . . prokletstvo!

Kid postiđeno pognu glavu.

– Znam, potpuno smo zaboravili na onog nesrećnika!

Buč ustade kako bi proverio da li ga noge još služe i sa zadovoljstvom otkrio da mu se snaga gotovo potpuno vratila. Istina, u ušima mu je još zujalo, ali će i to uskoro proći. Zviždućući, prišao je izvoru da napuni vodom veliku konzervu koja je njemu i Kidu služila kao lonac za kuvanje.

»Prokletstvo, pa ono tamo iza žbuna . . .«

Buč opsova kroz zube, prokli-

njući svoju neopreznost. Buljio je pravo u mračnu cev puške koja je virila iz pukotine u steni, delimično zaklonjene gustim bodljikavim izdancima.

– Stavite više vode, senjor! – posavetova glas iz pukotine. – I mi smo gladni . . .

* * *

Lice čoveka koji je sada ležao pred Kidovim nogama bilo je preplanulo od sunca, gotovo bronza-ne boje. Odnosno, obično je bilo takvo. Ovoga puta dobilo je pepeljastu boju na kojoj su otečene i ispucale usne delovale još strašnije. Orlovski nos dočaravao je lice Indijanca, ali su ostale crte bile meke, razlivenije.

»Melez«, zaključio Kid vlažeći mokrom maramom lice i usne nepoznatog. Indijanac sebi nikada ne bi dopustio da zapadne u ovakvu situaciju. Sem toga, u ovom kraju ih već davno nema, već godina su u smrdljivim rezervatima, gde umiru kao muve od bolesti koje su im vvelikodušno poklonili njihovi beli čuvar.

Čovekova odeća nije govorila mnogo o njegovom poreklu i zanimanju. Jednostavne pantalone, mnogo puta okrpljena debela košulja i prašnjave, pocepane čizme. Šešira nije imao, a preko ramena prebacio je pončo nekada jarkocrvene boje, sada pocrneo od dima mnogih logorskih vatri i

prašine iz raznih krajeva Arizone.
Skitnica.

Čovek kraj kojeg je klečao za-
stenja. Kid se osmehnu. Žilav mo-
mak. I ovoga puta se izvukao.

– Agua . . .

– Vode? Odmah ćeš dobiti vode
– nasmeja se Kid prinoseći čuturu
ispucalim usnama. – Dobro je, više
od ovoga može da ti škodi . . .

Osvežen, melez klimnu glavom,
dajući Kidu na znanje da shvata
koliko voda može biti opasna u
njegovom stanju. Privukao je noge
i oprezno se uspravio, gledajući
oko sebe.

– Ko si ti?

Čovek provuče ruku kroz za-
mašćenu crnu kosu punu prašine.

– Ime je Litlbruk, Džoe! Litlbruk.
Ne govori ti mnogo, a?

– Litlbruk? Ili Litl Bruk, mali po-
tok? – osmehnu se Kid. – Majka ti
je bila Indijanka, zar ne?

Sandensu nije bilo suđeno da u
tom času dozna šta je njegov novi
poznatnik hteo da kaže jer je Džoe!
zastao u pola reči. Široko otvore-
nih usta buljio je u kameni zid pred
njima.

– Ruke gore, senjores! – reče je-
dan hladan glas sa visine. – Bez
gluposti! Korado i Flores dobro
gađaju, verujte mi na reč.

Iza zavijutka su naglo iskočila tri
čoveka. Dvojica su držali puške
uperene u njih, treći mirno stajao
korak dalje, podbočivši se rukama.
Lica sve trojice zaklanjali su
sombrieri širokih oboda iznad du-

gih ponča, ali je Kidu i bez toga
odmah bilo jasno da ima posla sa
meksikanskim razbojnicima. Jedi-
no nije znao šta oni traže u ovoj
pustinji kuda nisu prolazili nikakvi
karavani sa robom ili novcem.

* * *

– Imamo li još pasulja? – namr-
gođeno upita Kid. Njih trojica se-
deli su leđima uz stenu, posmatra-
jući ispod oka kako Meksikanci sa
uživanjem, srču jelo direktno iz
konzerve. Njihov četvrti drug ba-
cao je sve češće gladne poglede
preko ramena, zaboravljajući na
trojicu zarobljenika koju je trebalo
da čuva.

– Malo – uzdahnu Buč. – Natera-
li su me da skuvam skoro sve što
nam je ostalo. Imaju dobar apetit,
mora se priznati.

– Bolje – progundā Džoe!. –
Neka se dobro najedu, posle toga
će svakako zaspati. Znae već
Meksikance . . .

– Ne naročito – dobaci Kid. –
Misliš da nas neće pre toga . . .

– Ne pre nego što budu spremni
da krenu dalje – odmahnu Džoe!
glavom. – Ne žele da se zamaraju
odvlakačeci naša tela u stranu, a
niko ne voli da spava kraj mrtva-
ca . . .

– Baš im hvala – isceri se Kid. –
Vrlo su uviđajni senjor Kontrero i
njegova tri pomoćnika. Koji ih
đavo samo nanese ovamo?

– Ko zna? – sleže Džoe! rameni-

ma. – Valjda će uskoro zaspati. Vas dvojica nemate viskija u bisagama?

– Ne. Pije ti se?

– U svako doba – osmehnu se Litlbruk – ali pitam zbog njih – glavnom pokaza u pravcu Meksikanaca. – Bilo bi mnogo bolje kada bi se još i napili.

– Aurelio! – doviknu senjor Konterero stražaru, koji spremno skoči na noge. – Dođi da jedeš! Korado, na stražu!

Drugi Meksikanac se leno dizao, prihvatajući pušku sa zemlje. Ostala dvojica već su prilazila izvoru da bi se napili posle obilnog obroka začinjenog na pravi meksikanski način. Dok je Aurelio vredno strugao po dnu konzerve, Konterero i Flores ispružili su se u hladovini i zahrkali, praćeni zavirljivim pogledom stražara.

– Ti stražara! – šapnu Kid. – Kad kažem sad.

Konji su mirno štrpkali retku travu među stenama, leno mašući repovima da oteraju muve koje su zujale oko njih. Izvor je tiho žuborio, tako da Buča i protiv njegove volje zahvati lak dremež. »Do đavola, kako je ovde mirno i tiho. Prava šteta što će se za koji trenutak morati da . . . morati da . . .«

– Sad!

Kidov siktavi glas podigao je Buča na noge. On je u dva duga skoka preleteo rastojanje do stražara, koji je otvorio mutne, iznenađene oči, potpuno zaboravljajući

na pušku u rukama.

Nešto prozvižda Buču pored ruke i on se uplašeno trže. Koradove oči sada su bile širom otvorene i on je glupo buljio u držku noža koja mu je virila iz grudi, lagano tonući unazad.

»Još trojica«, prolete Buču kroz glavu. Promenio je pravac kretanja i potrčao za Kidom koji je imao već čitav korak prednosti.

Iako je poslednji zaspao, Aurelio je imao najlakši san.

– Jefe! – uspeo je da zaurla pre nego što se Kid kao puma bacio na njega i zadao mu strahovit udarac pesnicom u lice.

Buču to nije uspeo sa drugim Meksikancem, koji je reagovao daleko brže iako je tek otvorio oči. Prvi udarac je promašio. Buč je imao pune ruke posla da zadrži čovekovu ruku koja je poletela prema revolveru.

Konterero je kao mačka skočio na noge, jednim pogledom procenjujući situaciju. Revolver u njegovoj ruci podigao se prema Kidu, koji je zaštao iznad oborenog protivnika.

Na licu Meksikanca blistao je trijumf. Prst na obaraču se lagano grčio . . .

Pućanj!

Ali ne praskavi pucanj armijskog kolta koji je Konterero grčevito stezao u ruci.

Potmuli pucanj vinčesterke koja se samo trenutak ranije nalazila u rukama stražara iznenadio je i

Buča, koji je upravo istrgao revolver svom protivniku. Kontrero, pogođen sa desetak jardi, doslovno je odleteo na kameni zid, niz koji se srozao već ukočenog tela i staklastih očiju.

»Desetak sekundi«, pomisli Buč. »Ne više od desetak sekundi otkako smo svi mirno ležali u ovom tihom klancu. A onda kratka, užasna borba i dva mrtva čoveka . . . Da, takav je Zapad«, pomisli Buč, uspravljajući se sa revolverom u ruci, Flores pod njegovim nogama, užasnuto je buljio u Bučovo lice.

– Hvala, amigo – tiho reče Kid. Džoel, sa vinčesterkom u ruci, samo klimnu glavom.

– Šta da radimo sa ovom dvojicom? – upita Buč. – Ovde nema nijednog zgodnog drveta . . .

– No, senjor! – zavapi Flores kolutajući očima. Ja i Aurelio . . . mi ništa nismo učinili, senjor!

– Pojeli ste nam pasulj – mrko odvrati Buč – a u kraju iz kojeg sam ja za takvo nešto ljude vešaju. Prema tome . . .

Kid se zadovoljno cerio, vraćajući svoj revolver u futrolu. – Ostavi ih, Buče. Neka idu kud znaju. Kao što reče, ovde nema nijednog zgodnog drveta.

– Da bi za koji dan opet nekog sačekali i opljačkali? – hladno reče Džoel. – Ništa od toga. Ovakvi razbojnici ne zaslužuju da žive.

Buč ispod oka baci pogled na lice novog poznanika. Sada je bilo

oštro i nepokretno, lice pravog Čirikaua Apača. »Do đavola, ne misli valjda ozbiljno«, prolete mu kroz glavu. »Ubiti razbojnika u samoodbrani jedna je stvar. Ovo sada bilo bi hladnokrvno ubistvo . . .«

Kao da ništa nije čuo, Kid je radoznalo zavirivao u posudu u kojoj je do maločas bilo njihovo jelo. Bacio je konzervu pred Floresa i ritnuo ga nogom.

– Ustaj! Operi ovo da se sija, a onda naloži vatru i stavi opet pasulj da se kuva! Ti . . . Aurelio, ili kako se već zoveš, odvuci svoje prijatelje odavde, hoću da jedem na miru! I pazi šta radiš. Držim te na oku!

– Si, senjor! Si, senjor! – poslušno odvratiše Meksikanci, ali Buču nije promakao brz Floresov pogled u pravcu konja, koji su stajali u blizini izvora.

Džoel, nekoliko koraka dalje, sasupravi pljusak španskih psovki u pravcu Floresa. Ovaj obori glavu. Dva prijatelja zgledaše se sa osmehom. Nijedan od njih nije naročito dobro razumeo španski, ali je pokret vinčesterke bio veoma jasan. Njihov novi poznanik nije se šalio . . .

* * *

– Onaj Aurelio nije loš kuvar – isceri se Buč, pažljivo savijajući još jednu zlatastu tortilju da bi njom omazao poslednje ostatke

pasulja sa dna svog limenog tanjira. – Šteta što nismo mogli da ga povedemo . . .

– I da sve vreme mislimo kada će nekom od nas zariti nož u leđa – odmahnu Kid glavom. – Ne, bolje je ovako. On i njegov ortak imaće o čemu da razmišljaju dok pešice i bez oružja siđu do reke.

– Ja im ne bih dozvolio da se tako jeftino izvuku – pljunu Džoele pored cigarete koju je držao među zubima. – Čuo si šta je rekao Kontrero: oni bi nas hladnokrvno ubili.

Sunce je zalazilo. U uskom klancu postojalo je sve hladnije. Buč baci na vatru još nekoliko grančica sa naramka koji je Flores vredno skupljao pre nego što su njemu i Aureliju dozvolili da odu.

– Ovde ćemo noćiti, Kide?

– Znaš neko bolje mesto?

– Kako da ne. . .

– Samo reci. U ovom klancu nije naročito prijatno kada sunce zađe.

– Odlično mesto. Hotel »Karlton« u Denveru.

Džoele se tiho nasmeja, još ne naviknut na suvi humor dvojice koji su već godinama živeli zajedno. U polumraku oči su mu dobile neobičan izgled, gotovo su svetlele kao u mačke.

– Džoele – reče Kid – nešto si hteo da pitaš pre nego što su nas ona trojica iznenadila na ulazu u klanac.

Buč je pažljivim pokretima savijao cigaretu motreći Litlbruka is-

pod oka. Još nije znao šta da misli o njemu. Za ovo kratko vreme što ga je poznavao, Džoele mu je pokazao mnogo različitih lica, od smirenog i civilizovanog do lica hladnokrvnog ubice u toku obračuna sa Meksikancima.

– Pa, stvar stoji ovako – osmehnu se Džoele. – Hteo sam da pitam da li tebe i tvog ortaka zanima – zlato.

– Zlato? – nemarno odvrati Buč. – Je li to onaj metal od koga se kuju dolari? Hmmm . . . moram ti reći da mi se zlato ipak najviše dopada kada dobije lep okrugao oblik i po njemu nešto našaraju.

– Moraš priznati da ono vredi i u obliku prašine i grumenova – isceri se Džoele – iako ne izgleda tako lepo.

– Može biti, ali je potrebno suviše truda da se do njega dođe. Treba kopati ili ga ispirati, a ja ne volim da prljam ruke . . .

– Pusti čoveka da završi, Kide – umeša se Buč radoznalo. – Čekaj, Džoele, u ovom kraju nikad nije bilo zlata, koliko ja znam.

– Tako kažu. I ja verujem da ga ovde nije uvek bilo, ali ga sada ima.

Buč umorno odbaci cigaretu u vatru.

– Bolje da spavamo – predloži. – Ovakvi razgovori ničemu ne vode. Zlato ne može preko noći da se pojavi, Džoele. Najčešće se događa da preko noći nestane, znaš?

– Do đavola, hoće li da me ču-

jete do kraja ili nećete? – Ijutnu se Džoele. – Prvo i prvo, Kide, to zlato ne treba ni kopati ni ispirati, nalazi se na gomili koju samo treba naći i preneti na neko zgodnije mesto, a onda je pomalo štrpkati.

– Pomalo? To nije za mene! – odmahnu Kid glavom. – Sve ili ništa, to je uvek bila moja deviza!

– Džoele je u pravu, boga mu! Ti sa svojim radi šta hoćeš, ali ja ću svoje da štrpkam pomalo – isceri se Buč. – Ovaj život ionako mi je dosadio! U redu, Džoele, ispljuni, pa da pođemo po tu gomilicu!

– Nije to tako jednostavno.

– Znao sam – uzdahnu Buč. – Zvučalo je suviše lepo da bi bilo lako i jednostavno. Bolje ipak da spavamo, a?

Džoele je pri svetlosti vatre nekoliko trenutaka posmatrao nepomična lica dvojice prijatelja, a onda sleže ramenima i spusti se na zemlju, umotavajući se u pokrivač.

– Dobro, dobro! – nasmeja se Kid. – Ne moraš odmah da se ljutiš, Džoele, i ne slušaj sve što Buč govori. Prilično je šašav.

– Ujutru.

– Do đavola, neću zaspati do jutra! – prasnu Kid. – Govori sada, ili nikada!

– Ujutru! – čvrsto odvrati Džoele.

Dva prijatelja se bespomoćno zgledaše i Kid se isceri.

– Zamoli čoveka za izvinjenje, Buče.

– Šta mogu? – uzdahnu ovaj. –

Kid je u pravu, Džoele. Ne smeš obraćati pažnju na sve što kažem. A to tvoje zlato stvarno me golica, časna reč!

– Dajte mi još jednu cigaretu – promuklo reče Džoele, izvlačeći se iz pokrivača. – Đavo da vas nosi, momci, nikada ne znam da li govorite ozbiljno, ili se šalite.

– Najgore je što to ni sami uvek ne znamo – složi se Kid. – Evo, obećavam da ćemo od sada biti ozbiljni . . . bar do jutra.

Džoele je nekoliko trenutaka bujlio u vatru odbijajući dimove, a onda podiže pogled.

– Vas dvojica dolazite iz Kolorada, ali ste svakako čuli za Kočiza?

– Ko nije? Godinama je uspevao da izbegne sve pokušaje armije da ga uhvati. Kakve to veze ima sa zlatom?

– Kako je to Kočizu uspevalo, nikada se niste zapitali?

– Poznavao je teren i bio lukav i inteligentan – sleže Kid ramenima. – Njegove zasede bile su pravo remek-delo vojne veštine. Pa?

– Upravo tako. Njegovi Čirikaua ratnici bili su izvanredno obučeni, ali i još nešto . . . izvanredno naoružani.

– Naravno da jestu, to nije ništa novo. Otimali su oružje od vojske.

– Bilo je i toga – klimnu Džoele glavom – ali nikada dovoljno. O municiji da ne govorimo. Kočiz je najveći deo toga ipak morao da kupuje.

– I da plaća zlatom – tiho reče

Kid. – Produži, Džoele, sada već mislim da znam o čemu govoriš.

– Polako, polako! – umeša se Buč. – Do đavola, Kočiz se nikada nije zadržavao u ovom kraju, već dalje, na jugu, oko granice.

– Sasvim tačno, ali su njegovi ljudi bili prinuđeni da oružje kupuju po čitavoj Arizoni, što dalje od Taksona, to bolje. Armija je strogo motgrila na trgovce, u to možeš biti siguran.

– I ti, dakle, hoćeš da kažeš da je jedna takva Kočizova pošiljka zlata negde u blizini? – skoči Kid na noge. – Zašto to odmah nisi rekao, čoveče?

– Zar biste mi verovali? Prokletstvo, mroao sam vam ispričati gotovo čitavu priču o Kočizovom ratovanju da bih došao dovdle! Da, ovde negde ostala je poslednja Kočizova pošiljka, najveća od svih. Verovali ili ne, Kočiz je hteo da kupi i topove!

– Dobro je što nije uspeo – progundā Buč. – Da jeste, verovatno bi Arizona još uvek bila nezavisna indijanska država. Sve je to lepo, Džoele, ali nisi još rekao odakle ti to sve znaš.

– Brat moje majke bio je jedan od ljudi koji su za Kočiza nosili zlato iz Sonore prema Kliftonu. Trebalo je da se tu nađu sa trgovcem koji im je obećao dva topa. Negde u ovim planinama naleteli su na konjičku patrolu i bili gotovo razbijeni. Sakrili su zlato i raspršili se. S tim teretom nikada ne bi

uspeli da umaknu. Moj ujak je želeo da stigne do Kočiza, ali je ovaj u međuvremenu pretrpeo još jedan težak poraz i povukao se duboko u planine. Do njega se nije moglo probiti, pa je zato ostavio poruku kod moje majke. Stari je u to vreme imao ranč kod Lordzburga . . .

Buč i Kid se zgledaše. Priča je zvučala sve uverljivije. Negde u blizini morala se zaista nalaziti velika količina zlata, dovoljna da se plate dva topa koja su velikom indijanskom poglavici bili vredniji od sveg zlata u Arizoni.

– Pusti da ja završim – isceri se Kid. – Tvoj ujak je poginuo, je li tako?

– Da, i to vrlo brzo posle toga. Majka mi je umrla nekoliko godina kasnije, ali je, srećom, shvatila da bi bila strašna šteta da to zlato zauvek ostane skriveno. Odala mi je tajnu i zaklela me da ga upotrebim samo za dobro svog naroda . . .

– A tvog naroda gotovo više i da nema – tužno klimnu glavom Buč. – Prema tome . . .

– Postoji tu još nešto. Vaspitavam san kao beli čovek – oštro reče Džoel. – Čirikaue nikada nisu bile moj narod!

– Jasno – osmehnu se Kid. – Ti hoćeš da ti pomognemo da dođeš do Kočizovog zlata?

– Da. Odavno tražim pouzdane ljude za to. Teret je preveliki za jednog čoveka, sam ne bih mogao ni da zaštitim toliko tovar od iole

veće grupe razbojnika. A bog zna da ih ovde ima koliko hoćeš . . .

– Buče, šta ti misliš?

– Šta tu ima da se misli, do đavola? – tresnu Buč šakom po kolenu. – Idemo da pokupimo tu gomilicu, do đavola! Džoele, šta misliš, koliko će izneti jedna trećina tog zlata?

– Trećina? Čini mi se da nisam pomenuo nikavu trećinu – ledeno odvрати melez.

– Oho! – podiže Buč obrve. – Kide, ču li ti ovo?

– Nisam siguran – promrmlja Kid. – Džoele, najpoštenije je da to podelimo na tri dela. Bez nas ne bi mogao da dođeš do tog zlata!

– Ni vi bez mene, a jedino ja znam gde se ono nalazi.

– U redu – sleže Kid ramenima. – Koliko predlažeš?

– Pola-pola. Uzmite, ili ostavite.

Buč pljunu na zemlju između svojih nogu.

– Mogli bismo te naterati da nam kažeš gde je zlato.

– Ne verujem – isceri se Džoel. – Možda se ne osećam kao Čirikaua, ali ću svakako uspeti da izdržim sve što biste vas dvojica mogli smisliti. Dakle?

– Četvrtina – progunda Buč. – Pa šta, do đavola? To je samo malo manje od trećine, zar ne, Kide?

* * *

Buč Kasidi prvi se probudio jer

mu je sunce kroz uski prorez klanca udaralo pravo u oči. Progundao je nešto i ispravio se, sav ukočen od hladnoće. Vazduh je bio suv i leden. Na ovoj visini zima je stizala rano.

Podstakao je vatru i ukočeno othramao do izvora da napuni posudu za kafu. Odmorni i siti, konji su nežno zarzali kada im je prišao.

»Sedam konja«, mislio je Buč. »Hmmm . . . možemo poneti prilično zlata na njima iako ove meksi-kanske rage nisu ništa naročito. Pa ni Džoelov konj ne vredi mnogo više od njih. Prokleti melez, nikako da kaže sinoć gde se stvarno ti kamenčići nalaze. Ako su daleko, biće muke s hranom, boga mu . . .«

Nekoliko minuta kasnije voda u posudi počela je da vri, a Buč se zgrejao kraj rasplamsale vatre.

– Ustajte, lenštine! – povika, ritajući Kida nogom u rebra. – Kafa je gotovo!

– Reci sobarici da mi donese u krevet – progunda sanjivo Kid. Džoel se budio kao pravi Indijanac. U jednom trenutku otvorio je oči, u sledećem već sedeo i gledao oko sebe kao da nije ni spavao.

– Gladan sam – uzdahnu Kid, srćući sa uživanjem vrelu kafu. – Kakav ti je ovo pansion, Buče? Ništa za jelo!

– Juče u ovo doba bio si zadovoljan sa jednim jedinim gutljajem vode – isceri se Buč – a jutros već tražiš kafu i doručak u krevet. St-

rpi se malo, još nisi strpao Kočizovo zlato u džepove.

– Zlato – s poštovanjem prošapta Kid. – Znači, ipak nisam sanjao . . . Džoele, kada polazimo?

– Po zlato, ili sa ovog mesta? – nasmeja se Litlbruk.

– Po zlato, naravno!

– Za dva-tri dana.

– Šta! – zinu Buč. – Nećemo odmah?

– Ne možemo odmah. Potrebno nam je nekoliko stvari bez kojih neće ići.

– Kako si onda, do đavola, mislio da ga uzmeš sam? – prasnu Buč. – Imamo tri konja da ga ponesu. Šta ti još treba?

– Loši konji. Uzećemo mazge. Zatim, treba nam dugo uže, još bolje dva, da bismo jedno imali u rezervi. Svetiljke ili baklje obavezno. Gvozdeni klinovi, čekić . . . hmmm, šta ono još? Da, hrana i municija. Kako vidim, ni vi ne stojite bolje od mene s tim stvarima.

– Uže . . . klinovi . . . čekić . . . baklje – lagano je ponavljao Buč. – Hmmm, ako se ne varam, silazićemo u neku pećinu?

– Da, i to veoma duboku.

– Sinoć nisi ništa pominjao o tome, do đavola! – umeša se Kid.

– Sinoć nismo razgovarali kako ćemo doći do zlata.

– Uže . . . baklje . . . – mrmljao je Buč kao da ne čuje razgovor druge dvojice. – Ima tu još jedan problem . . .

– Kakav? – zareža Kid. – Dosta

mi je problema i bez tebe, Buče!

– Sitan problem . . . za šta sve to da kupimo?

Džoel je tužno klimao glavom.

– Nemate para . . . znao sam.

– A ti?

– Tridesetak dolara – uzdahnu melez.

Buč ustade i zavuče ruke duboko u džepove. Suženim očima gledao je u drugu dvojicu.

– Koji vam je đavo? Nećemo valjda dozvoliti da nam to zlato propadne samo zato što nemamo dve-tri stotine dolara u džepovima. Džoele, bio si u Kliftonu?

– Aha, zašto?

– Ima li ta rupa banku?

– Banku? Ima banku.

Kid se široko osmehivao.

– Onda neće biti problema. Pozajmicemo pare iz banke, nabaviti sve što nam je potrebno i krenuti po Kočizovo zlato! Ji-pii!

– Pozajmiti? – trže se Džoel. – Do đavola, momci, ko će nam ovakvima pozajmiti pare?

– Kid se nije najbolje izrazio – objasni Buč. – Iako je pozajmica, možda ipak najtačniji izraz. Vidiš, bankar plaća državni porez, je li tako?

– Valjda – sleže Džoel ramenima. – U to se nikada nisam razumeo.

– Plaća, plaća, i to dobro – nasmeja se Buč. – Ako mi uzmemo nešto novca iz banke, on za toliko plati manji porez. Vrlo jednostavno . . . Niko nije na šteti, sem drža-

ve, naravno. A on ionako ne zna šta bi s parama. Zamisli, baca ih na kojekakve šerife i policajce! Sramota!

– Ako ti tako kažeš . . . – nasmeja se Džoel. – Samo, momci, mnogo ste komplikovani . . .

– Zašto?

– Evo zašto. Uzmete pare iz banke i mirno pređete preko ulice da nabavite te stvari. Šta će šerif raditi za to vreme?

– Stvarno, boga mu! – lupi se Kid šakom po čelu. – Ko je šerif u Kliftonu?

– Pojma nemam, ali to nema veze. Nijedan šerif takvo nešto neće dozvoliti. Postoji mnogo jednostavniji način.

– Da upadnemo pravo u radnju i iznesemo ono što nam treba – odmahnu Buč glavom. – Sram te bilo, Džoele, pa to je obična pljačka!

– A šta je ako uzmeš pare iz banke, boga mu? – dreknu Džoel. – I to je pljačka!

– Drugo je banka – cerekao se Buč – ali ima nečeg u tome što govoriš. Nećemo sada da lupamo glavu oko sitnica. Kad stignemo u Klifton, videćemo šta je najzgodnije. Važi?

– Što se mene tiče – sleže Džoel ramenima – svejedno mi je. Najvažnije je da nekako izvučemo to zlato iz jame. Posle toga možete kupiti ceo Klifton ako vam je po volji.

– Klifton! – prezrivo frknu Kid. – Dajte mi Sent Luis ili Nju Orleans!

– Pih! Pariz i ništa drugo! – urlao je Buč. I Francuskinje, mnogo Francuskinja!

* * *

– To je, znači, taj Klifton – promumla Buč zamišljeno. Posle čitavog dana jahanja uz samo jedan ne baš obilan obrok nije se osećao naročito dobro, a i njegova dva druga kao vreće su sedela u sedlima.

Spuštanje niz strme obronke planine do reke nije bilo lako, ali je zato bar vode bilo u izobilju. Potočići i potoci na ovoj strani nosili su vodu iz mnogobrojnih izvora u reku, koja će je potom odneti do reke Solt, ova u reku Hila, poslednju veliku pritoku Kolorada pre nego što se on ulije u Kalifornijski zaliv.

Nekoliko minuta su se odmorili pošto su prešli rečicu i dozvolili konjima da se još jednom napiju. Vrhovi planine za njima još su bili obasjani suncem, ali je ovde u dolini vladao polumrak. Nešto dalje, u gradiću su se palile prve lampe.

– To je, dakle, Klifton – ponovi Buč. – Mnogo me podseća na Blaf.

– Blaf? Do đavola, Blaf ne liči ni na šta progundā Kid. – Zašto baš na Blaf?

– Upravo zato. Ni Klifton ne liči ni na šta, ali je važno da ima banku.

Glavna gradska ulica pružala se u pravcu istok–zapad, tako da su

ujahali sa reke pravo u nju, prolazeći pored mirnih, urednih kućica čiji su prozori žučkastom svetlošću obasjavali prašnjavi kolovoz, izbrazdan mnogim tragovima.

Kao i obično, negde oko svoje polovine, ulica se širila u maleni trg, opkoljen nešto višim zgradama.

– Hmm, tu je – isceri se Kid. – Banka . . . hotel . . . telegraf . . .

– I šerifova kancelarija – dopuni ga Buč. – Kuda prvo?

– U banku – nasmeja se Kid. – Da pitamo koliko para imaju, a?

– Ja sam ipak za hotel – bio je to Džoe. – Vas dvojica ste proketo neozbiljni . . . Gle, i šerif stoji pred ulazom u kancelariju!

– Mator je – prezrivo reče Buč. – Nema izgleda da nas čuje sa ove daljine. Ipak, budite ljubazni s njim, momci.

Tri čoveka zaustaviše svoje konje ispred visoke košcate prilike koja je stajala na verandi oniske zgrade ukrašene rešetkama na prozorima i davno pocepanom zbirkom poternica.

– Dobro večer, šerife – reče Kid ljubazno, prinoseći prst obodu šešira. – Sve je u redu?

– Zasada – progunda starac, pažljivo ih posmatrajući okruglim, ptičjim očima ispod šešira spuštenu duboko na čelo. – Odakle dolazite, momci?

– Iz Kolorada. Tražimo posao.

– Kauboji?

Šerifov glas nije odavao da će

poverovati u takvo nešto. Nijedan od trojice pred njim nije naročito ličio na kauboja sa rukama otvrdlim od lasa, a to su govorili i nisko okačeni revolveri.

– Tako nešto – osmehnu se Kid nevino.

– Sajdler je poslao po vas?

– Sajdler? – Kid se okrete Buču. – Poznajemo li mi nekog Sajdlera, ortak?

– Ne znam – oteže ovaj. – Možda i poznajemo. Do đavola, upoznali smo mnogo sveta za ovo vreme. Verovatno je i neki Sajdler bio među njima.

– U redu, u redu – zloslutno progunda šerif, okrećući se da se vrati u kancelariju. – Nećete još dugo, momci, nećete dugo . . . Vaš gazda je u hotelu – dobaci preko ramena.

Dva prijatelja se zgledaše.

– Klifton, izgleda, ipak nije tako miran grad, Džoele? – upita Buč.

Ovaj sleže ramenima.

– Kada sam poslednji put bio, jedva su se razbudili da me pitaju šta hoću. Mora da se u međuvremenu nešto dogodilo.

– Na primer?

– Ne znam . . . Suša je trajala dugo, a tamo na istoku, u podnožju planina Blek, ima mnogo rančeva . . . Ne znam.

– Klasično – sleže Kid ramenima. – Suša plus stoka jednako nevolje. Prokletstvo, a ona reka koju smo maločas pregazili?

– Oko nje nema dovoljno trave –

objasni Buč. – A rančevi su sigurno daleko da bi svakog dana terali stoku do vode. Na tim planinama nema dovoljno izvora, je li tako, Džoele?

– Verovatno. Na toj strani nika da nisam bio. Verovatno.

– Stočarski rat – prezrivo procedi Kid. – To se nas ne tiče, mi imamo svog posla.

– Nadam se da će i gospoda iz Kliftona tako misliti – zamišljeno je gundao Buč. – Idemo u hotel?

– Naravno. Hoću da se najedem kao čovek, da se napijem i da legnem u pravi krevet. Još kad bih uspeo da se okupam...

– Da se okupaš? – trže se Džoele. – Zašto? Nije nikakav praznik, boga mu!

– Pusti ga – odmahnu Buč rukom, skačući s konja. – Hej, momak!

– Izvol'te, mister – protrča jedan dečak sa premalim šeširom zabacnim na potiljak. Bosim nogama nervozno je tabao po prašini, gledajući ispod oka trojicu pridošlica.

– Vodi ove konje u hotelsku štalu – reče Buč, dobacujući mu četvrt dolara – i reci da će gospoda noćiti u hotelu. Ima mesta?

– Je li vaš Sajdler pozvao?

Kid zastade na stepenicama.

– Ko je, do đavola, taj Sajdler? Već drugi put čujem to ime u Kliftonu!

– Mister Sajdler je vlasnik ranča »Tri S« – objasni dečak. – Traži nove ljude, pa sam mislio da...

ovaj...

– Da smo mi njegovi novi revolversaši? – isceri se Buč. – A s kim je u zavadi mister Sajdler, ako smem da pitam?

Dečak se oprezno osvrte oko sebe, prihvatajući uzdu Bučovog konja.

– Sa gospođom Lafit – prošaputa. – Ona drži ranč »Golden Lejdi«, i prva je susedka mister Sajdlera. Ostali, manji rančeri su na njenoj strani.

– »Golden Lejdi« – zamišljeno ponovi Buč. – Čuo si ovo, Klde?

– Ne zanima me – hladno odvrati ovaj. – Ideš li unutra, ili ne ideš, do đavola? Crkavam od gladi!

– Dolazim – klimnu Buč glavom. – Tako, znači, stvari ovde stoje, a? Nego, reci mi, koliko godina ima ta gospođa Lafit?

– Oh, matora je – odmahnu dečak rukom. – Ima sigurno svih trideset, ako ne i više!

– Da, duboka starost – ozbiljnog lica se složi Buč. – U redu, kidaj s tim konjima! I reci momku u štali da pazi šta radi. Doći ću posle večere da proverim kako ih je smestio.

* * *

Za ovo doba dana, salun hotela »Klifton Star« bio je neobično prazan, pa su valjda zbog toga još više padali u oči rasklimatani goli stolovi i mnoge nakrivljene stolice nemarno razbacane po drvenom

podu hrapavom od mnogim mamuza koje su se vukle po njemu. Iz mračnog šanka oprezno je virilo jedno pacovsko lice, jedva primetno među redovima flaša, a nalakčeni na tezgu stajali su Kid i Džoe, kezeći se jedan drugom iza podignutih krigle piva.

Jedan jedini sto bio je zauzet u salunu. Za njim su sedela četiri čoveka, koje je Buč samo letimično pogledao. Zapazio je ipak i jedno prilično opasno lice među njima, mladića ledenoplavih očiju, obučenog previše čisto i elegantno za ovakvo mesto.

– Gde je pivo za mene, do đavola?! – zaurla dobroćudno, prihvatajući ulogu žednog jahača koju su Kid i Džoe već tako vešto igrali. – Piva! Hoću da sperem svu ovu prašinu iz grla!

– Odmah, mister – užurba se pacov za šankom. – Stiže!

Kao čarolijom, tri nove krigle stvoriše se pred njima čim je Buč iskapio svoju prvu. Trajalo je to tako dobrih desetak minuta, sve dok lice čoveka za šankom nije bilo obliveno znojem. Posmatrao ih je sa novim poštovanjem razmišljajući da li je vreme da otvori novu bačvu.

Kid bučno podrignu i klimnu glavom.

– Za sada je dosta, prijatelji. Ostalo posle večere. Ako u ovoj rupi ima nešto za večeru?! A, mornak?

– Ima, ima – užurba se barmen. – Samo recite šta želite.

– Biftek i pitu od jabuka! – zaurla Buč. – Što pre! Momci, za sto!

Jelo za njih trojicu stvorilo se na stolu iznenađujuće brzo. Pratili su ga tri nove krigle piva. Buč je jeo sve dok mu se nije učinilo da će pući, ne ispuštajući nijednog trenutka iz vida onu četvoricu za stolom u uglu. Bilo je razloga za to: oni su se neprestano sašaptavali, dobacujući im radoznale poglede. Pored revolveraša ledenih očiju, Buč je za stolom zapazio još jedno upadljivo lice: čoveka zadriglog, crvenog lica, sa grubim izrazom oko usta. Oštri pokreti i pogled ispod čupavih obrva odavali su čoveka naviklog da zapoveda.

»Mister Sajdler, ako se ne varam«, pomisli Buč. »Pa, uskoro ćemo i doznati...«

– Ipak su lepo vaspitani – promrmlja Kid, zapazivši Bučov pogled iako je sam bio leđima okrenut grupici za drugim stolom. – Sačekajte da završimo večeru...

– Ko? – trže se Džoe. – Oni tamo?

– Ne, nego duh Sent Luisa! – naruga se Buč. – Koga još ima u salunu osim nas?

– Onaj momak u uglu – isceri se Džoe. – Nije moguće da ga niste primetili!

Buč zaprepašćeno zinu. Prokletstvo, u drugom uglu zaista je sedeo čovek, a on je bio spreman da se zakune da sem njih, barmena i one četvorice u salunu nema

više ni žive duše. Čak i sada, dok je gledao direktno u njega, jedva je razaznavao obrise u mračnom uglu. Čoveko pončo boje rđe stapa se sa prljavim zidom iza njega. Spuštena glava sa crnom kosom sprečavala je da mu vidi lice.

– Još piva! – doviknu Kid, kao da ne primećuje o čemu Buč i Džoe razgovaraju. – Brzo! Hoću na spavanje!

Barmen je već trčao sa pivom na poslužavniku prema njihovom stolu.

– Hej, za koga je ta četvrta krigla? – začudi se Buč.

– Za gospodina u uglu. Želite još nešto?

– Samo trenutak!

Glas koji je dopro od drugog stola bio je oštar, preteći. Barmen se ukoči u mestu kao da je pod nogama video zvečarku.

– Izvolite ... izvolite, mister Sajdler!

– Vraćaj to pivo, Dunkers! Dok sam ja živ, u ovom gradu niko neće služiti alkohol prljavim Indijancima!

Indijanac!

Čovek u uglu mirno podiže glavu. Buč shvati da je Sajdler imao oštrije oko od njega. Crte lica govorile su veoma jasno: jedan od poslednjih preživelih iz nekada slavnog Kočizovog plemena.

– Molim pivo – reče on tiho, ali veoma jasno. Jedan dolar zveknu na stolu pred njim.

Dunkers je prenosio zbunjenu

pogled sa Sajdlera na njega i natrag. Buč primeti da mu kolena drhte.

– Miler! Koneli! Izbacite dubre napolje! – zareža Sajdler. – Odmah!

Revolveraš plavih očiju ostade na svom mestu, ali zato druga dvojica hitro skočiše na noge, oduševljeno se cereći. Buč ih prezrivo odmeri: mnogo mišića, malo mozga. Bezopasni i pored blistavih revolvera koji su naglašeno nisko visili na butinama. Kauboji koji su se uželeli lakšeg posla ...

Indijanac u uglu ostao je na svom mestu kao da se ništa ne događa. Buč pokretom ruke zaustavi Džoea, koji je tiho opsovao i zategao mišiće kao da želi da ustane.

»Ima u tebi ipak dovoljno indijanske krvi, dečko moj«, pomisli Buč, »ma šta ti govorio ili mislio o sebi ...«

Dvojica kauboja na trenutak zbunjeno zastadoše pred Indijancim stolom. Navikli su da njihove žrtve drhte i mole: čovek pred njima verovatno je bio prvi koji se pravio da ih ne primećuje.

Oklevanje nije trajalo dugo. Sa teškom psovkom na usnama, jedan od njih dohvati šakama ivicu stola. Omiljeni zahvat u kafanskim tučama; čovek pritisnut teškim stolom uza zid teško se može odbraniti od dvojice odlučnih napadača.

Indijanac je kao zmija skliznuo u

stranu još pre nego što je sto s tupim treskom odleteo na zid, oborivši i stolicu pod sobom. Jedan od dvojice dreknu i odskoči, hvatajući se za levu ruku. Između njegovih prstiju na pod prokapa gusta crna krv.

Oči Indijanca bleštale su kao i sečivo noža koje je držao u ruci. Pogledom je izazivao drugog protivnika da mu priđe, ali je ovaj ponovo oklevao.

– Sto mu gromova! – zaurla Sajdler, skačući na noge. – Crveno đubre ima nož! Šta čekaš, Koneli? Pucaj, do đavola!

– Nemoj slučajno da bi pucao, Koneli! – tiho i preteći progovori Sandens Kid. Buču nije promakao trzaj na licu revolveraša koji je i dalje mirno sedeo za Sajdlerovim stolom. Desna ruka lagano mu se prikradala dršci revolvera.

– Ne pokušavaj ništa, dečko – ljubazno mu se osmehnu Kid. – Sem ako nisi siguran da si brži...

Plavooki proguta pljuvačku, nastojeći da se osmehnemo. Desna ruka ostade mu ukočena, oslonjena prstima o ivici stola.

– Ko si ti, do đavola? – zaurla Sajdler, još crveniji od gneva. – ovo te se ne tiče!

– Može biti – Kid elastično ustade i priđe stolu u uglu. – Vas dvojica na mesto! – pokaza glavom Sajdlerovim ljudima. – Dunkerse, pivo ovamo! Hoću da popijem nešto sa svojim novim prijateljem.

Nepokretnog lica, crvenokožac

vrati nož u pojas. Kao da se ništa nije dogodilo, sede za sto u blizini svog malopredašnjeg mesta i klimnu glavom Kidu, koji zauze mesto pored njega. Vukući noge, barmen je drhtavim rukama pronosio poslužavnik sa dve krigle.

Koneli je tiho psujući previjao ruku svom drugaru komadom tkanine koji je otrgao sa njegove košulje izvučene iz pantalona, ali je njegovo lice odavalo zadovoljstvo što se tako jeftino izvukao iz gužve sa tim opasnim Indijancem i još opasnijim visokim plavokosim momkom. Čak je i Sajdler, na znak svog revolveraša, obuzdao svoj gnev. Tresnuo je nekoliko dolara na sto i sva četvorica su odmarširali iz saluna, bučno treskajući čizmama i zveckajući mamuzama kao da nekoga izazivaju.

– Nije dobro – zavrte Dunkers glavom, brišući znoj sa čela. – Nije dobro, gospodo. Ne isplati se lju-titi mister Sajdlera. Moćan je to čovek.

– Iš! – otera ga Buč pokretom ruke. – Donesi još piva, pacove! Za onaj sto tamo. Idemo, Džoele!

Neko vreme su sedeli u nelagodnoj tišini posmatrajući Indijanca, koji je pio pivo kao da nema nikakve brige na svetu.

– Još jedno pivo? – ponudi ga Kid kada je iskapio prvu kriglu. – Uzgred, moje ime je Kid. – Ovo je Buč, a ovo Džoel...

– Hvala, gospodo – uzdržano klimnu glavom Indijanac ustajući.

– Ovo je bilo dovoljno.

Nečujnim korakom, kao puma, Indijanac pođe prema vratima, praćen zapanjenim pogledima. Vrata tiho škripnuše kada su se zatvorila za njim.

– Neka sam proklet! – uzdahnu Buč. – Ovaj momak ima čelične živce, Kide! Čirikaua, šta ti misliš, Džoele?

Lice Litlbruka bilo je zabrinuto.

– Čirikaua... Šta on traži u ovom kraju?

– Misliš da...?

– Ne znam... ali možda moj ujak nije bio jedini koji je znao tajnu Kočizovog zlata...

* * *

Jedna ruka dodirnu Bučovu nogu, i on se trže iz sna.

– Šta je bilo? – ruka mu odluta do drške revolvera pod jastukom.

– Neko dolazi uz stepenice – šapnu Džoele sa poda, na kojem je spavao umotan u ćebad. – Čuješ li?

– Ne šunja se – javi se Kid s druge postelje. – Opasni su oni koje ne čuješ da dolaze, Džoele.

Jedna ruka energično zakuca na njihova vrata. Buč tiho zviznu.

– Nas traže, Kide!

– Ko je? – oštro upita Sandens.

– Gospođa Lafit – javi se snažan, dubok glas spolja. – Hoću da govorim s vama!

– Samo trenutak, gospođo! – javi se Kid, uzdržavajući se od

smeha. – Iza ovih vrata su trojica džentlmena koji nisu baš pristojno obučeni...

– Viđala sam već gole muškarce i mogu vam reći da ne predstavlja ju naročito uzbudljiv prizor – hladno odvratila glas sa druge strane vrata. – Požurite, do đavola, ne mogu ovde da stojim do zore!

Buč i Kid se zgledaše pri svetlosti petrolejke koju je Džoele već upalio. Viđali su već svakakve žene, ali ova gospođa Lafit očigledno je bila nešto naročito...

Zakopčavajući opasač pantalo- na, Kid priđe vratima i širom ih otvori.

– Izvolite, gospođo – reče poklo- nivši se gotovo do zemlje. – Nad- am se da niste dugo čekali...

Žena koja je oštrim korakom umarširala u sobu bila je visoka i krupna, veoma visoka i veoma krupna, tako da je Buč i nehotice ustuknuo jedan korak da bi joj se sklonio sa puta. Gruba muška odeća i revolver za pojasom nisu imali ničeg zajedničkog sa kava- ljerskim predstavama o lepšem polu koje su i Buč i Kid do tada ga- jili.

Jedina svetla tačka, i to potpu- no doslovno, bila je divna zlatna kosa umotana u neurednu punđu na njenoj glavi. »U stvari, ni lice joj nije ružno«, priznade Buč. »Narav- no, kada ne bi ovako strogo gleda- la i kada bi dozvolila onim punim usnama da se razvuku u osmeh.«

– Ako ste se nagledali – oštro

reče žena – da predemo na stvar!

Kid je već stizao sa stolicom, sumnjičavo zagledajući njenu krhku konstrukciju. Gospođa Lafit, međutim, bezobzirno se sruči na nju, šireći noge u pantalonama kao muškarac.

– Čula sam šta je bilo večeras u salunu – počeo bez ikakvog uvoda, malo tiše nego što je do tada govorila. Buč primeti da joj je glas sada mnogo prijatniji, da bi, štaviše, bio i veoma privlačan kada reči ne bi naglašavala tako tvrdo stisnutih usana.

– Pa? – osmehnu se Kid.

– Hoću da radite za mene. Mislim da vam je već jasno ko je Sandler i šta želi. Verujem da bolje plaća od mene, ali valjda nešto znači i to što ste na strani pravde, zar ne?

Kid se veselo nasmeja, gledajući svoju plavu kosu. Osmeh koji je oduševljavao stotine žena između Kolorada, Arizone i Novog Meksika ovoga puta, međutim, ostao je bez odgovara. Gospođa Lafit čvrsto je gledala u njega bezizraznog lica.

– Šta šerif misli o tome? – dodao Buč. – Koliko znam, ovde jedino on predstavlja pravdu i zakon.

– Šerif je matora budala – suva reče gospođa Lafit. – Hoćete li, ili nećete? Nemam mnogo vremena.

– Bojim se da nećemo prihvatiti, gospođo – reče Džoel. – Znate, imamo jedan važan posao i...

– Vrlo dobro – klimnu žena gla-

vom ustajući! – Izvinite što sam vas ovako kasno uznemirila, gospodo. Laku noć!

Vrata se zalupiše s takvim treskom da sitna prašina zašuška padajući niz zid. Odjek energičnih koraka gubio se u hodniku i Buč se bespomoćno isceri Kidu.

– Kakva ženska, a?

– Ženska? – frknu Džoel. – Do đavola, čega ženskog ima na njoj?

– Ništa ti ne znaš – prezrivo reče Buč. – Kladim se da ispod one grube spoljašnjosti kuca vrelo srce... samo što je do njega veoma teško doći, a, Kide?

– Ne zanimaju me žene koje moram da ljubim sa stolice – progundao nezainteresovano Sandens. – U krevet! Sutra imamo pune ruke posla.

Pod njihovim prozorom začuše se kopita nekoliko konja.

– Stoj! – uzviknu grub muški glas. – Ruke uvis!

Dva prijatelja se zgledaše.

– Ako je to ono što ja mislim... – lagano počeo Buč.

– Onda je gospođa Lafit uletela pravo u šake svom najvećem neprijatelju – klimnu Kid glavom. – Prokletstvo!

– Baš nas briga! – zevnu Džoel, tražeći ponovo svoje mesto na podu. – Trebalo je da bude pametnija i ne traži kavgu sa jačima od sebe...

Kid je već navlačio kaput, ali ga je Buč preduhitrio. Uskočio je u čizme i dohvatio opasač sa revol-

verom ispod jastuka. Vrata su se za njima dvojicom zalupila pre nego što je Džoe uspeo da otvori usta u znak protesta.

Stepenište hotela bilo je mračno, i njih dvojica oprezno strčaše do sporednog ulaza. Kid zaustavi rukom prijatelja, koji je jurnuo pravo na vrata.

– Polako, ludače! – prosikta. – Hoćeš da naletiš na metak?

Bešumno odškrinuvši vrata, Buč izviri u tamu. Nešto svetla dopiralo je sa lampe okačene pred ulazom u banku, tako da je jasno razaznao četiri prilike koje su se isprečile pred gospođom Lafit, koja je još bila na konju.

– Glupa si i neoprezna, Belinda – cerekao se Sajdler. – Morala si znati da grad pripada meni i da se ne možeš šetati po njemu kako ti hoćeš.

– Skloni mi se sa puta, Sajdlere! – oštro reče žena. – Nemam vremena. I nemoj misliti da se plašim tebe i tvojih ubica!

– To ćemo tek da vidimo – nasmejana se Sajdler. – Momci, skinite je s konja!

Uz pravu mušku psovku, gospođa Lafit podiže dugi bič i on fijuknu u mraku. Ču se prasak praćen jezivim Sajdlerovim krikom, ali su se preostala trojica već bacala na nju, izbegavajući kopita uplašenog konja. Ma kako snažna bila, žena se ipak nije mogla nositi sa tri krupna čoveka iako je jednom od njih leva ruka bila u zavoju.

– Kučko! – stenjao je Sajdler držeći se za lice, niz koje se slivala krv. – Zakleo sam se da ću te golu proterati kroz Klifton, i to ću tako mi boga, i učiniti! Momci, skidajte drolju! Oh, što nije podne, pa da te čitav grad vidi i shvati da ničeg ženskog nema u tebi!

Uz psovke, otimanje i poneki tup udarac, ženu su oborili u prašinu iako se borila kao divlja mačka. Buč i Kid se pogledaše u mraku. Ovo je već bilo previše za njihov ukus.

Buč odgurnu vrata i zastade na uskoj verandi kao da je iznenađen prizorom pred sobom.

– Šta je ovo, Kide? – upita glasno. – Jadni momci... Napala ih neka žena, pa ne mogu da se odbrane od nje. Da im pomognemo?

Plavooki revolveraš prvi je shvatio šta se dogodilo. Odskočio je korak i posegao rukom za oružjem.

Buč i Kid opalili su u istom trenutku. Vitko telo revolveraša od udara dva metka odletelo je nekoliko stopa i ostalo nepomično u prašini. Sajdleru su ruke pale sa lica i on je ukočeno buljio u Kasidiju i Kida.

– Da li je još neko raspoložen za igru? – glas Sandens Kida rezao je kao nož.

Odmahujući glavama, ona dvojica odmakoše se od žene, izmičući korak po korak, što dalje od pretećih cevi revolvera.

– Gubite se, kojoti! – zareža Buč

i oroz njegovog kolta škljocnu. – Brzo!

Saplićući se i gurajući, oni nestadoše u mraku, praćeni Sajdlerom, koji je lagano išao za njima i tiho psovao kroz zube. Na malom trgu u središtu Kliftona zavladała je tišina.

Vrativši revolver u futrolu Buč priskoči ženi, koja se s mukom dizala iz prašine. Njena plava kosa bila je razbarušena, lice bleđo, ali Bučove oči to nisu videle. Ono što se naziralo ispod košulje pocepane na grudima bilo je veoma ženstveno i u savršenom skladu sa visinom i građom gospođe Lafit.

Ukratko, gospođa Lafit imala je savršene grudi.

– Dosta, proklet bio! – zajeca ona, stežući krajeve košulje na grudi. – Zašto me tako gledaš?

Buč bespomoćno pogleda u Kida, ali ovaj samo sleže ramenima i nestade u mračnom otvoru vrata. Bio je prepušten sam sebi.

– Dodite – reče. – Otpratiću vas do kuće...

– Hvala, nije potrebno! – oštro odvrati ona. – Znam da se brinem o sebi!

– Video sam – isceri se Buč. – Možda je trebalo da dozvolim Sajdleru da vas svuče?

Žena obori pogled i priđe svom konju. U sedlo je skočila bez napora.

– U redu – reče malo blaže. – Sačekaću da uzmeš svog konja iz štale...

Bezbedno okrenut leđima, Buč se zadovoljno isceri. Ni ovoga puta se nije prevario. Ispod oklopa grubosti gospođa Lafit bila je prava žena.

I to kakva žena!

* * *

Četiri ili pet milja od ranča »Golden Lejdi« protekli su u gotovo mrtvoj tišini. Onih nekoliko Bučovih pitanja gospođa Lafit odbila je kratkim i suvim odgovorima, jasno pokazujući da nije raspoložena za razgovor. Slegnuvši ramenima, Kasidi najzad odluči da ćuti. Bilo je očigledno da je žena već uspela da se pribere i čvrsto vrati svojoj uobičajenoj ulozi.

Zgrade ranča bile su u mraku, sem petrolejke koja je pritajeno svetlela kroz prozor pored ulaza u kuću. Kad začu topot kopita, jedan visok sedokos Crnac istrča sa lampom u rukama.

– Pobrini se za naše konje, Džebe – dobaci žena u prolazu. – Dođi posle u salon da poslužiš mene i mister Kasidija...

Cereći se, Buč pođe za njom. Gospođa Latif je vredno poslovala oko velike stonice lampe sa zelenim zaslonom. Prijatna meka svetlost osvetli veoma ljupko i ženstveno uređenu prostoriju, daleko raskošniju nego što je Buč očekivao na ovako zabačenom mestu.

– Sedite, mister Kasidi – suvo reče žena. – Vraćam se odmah,

čim se presvučem. Džeb će vas u međuvremenu poslužiti pićem.

– Oho, ponovo smo na vi – ne izdrža Buč. – Zbog čega . . . Belinda, je li tako?

– Za vas gospođa Lafit – dobaci ona preko ramena. – Dugujem vam zahvalnost, mister Kasidi, ali to ne znači da . . .

Vrata se za njom zatvoriše pre nego što je završila rečenicu. Buč sleže ramenima spuštajući se u udobnu fotelju i zamišljeno razgledajući kristalni pribor nemarno razbacan ispred ogledala na zidu.

Stari Crnac bešumo je ušao sa poslužavnikom na rukama.

– Viski? Konjak?

– Viski – osmehnu se Buč. – Gospođa ovde živi sama, zar ne? Koliko kauboja ima?

– Sada nijednog – tiho odgovori Crnac. – Svi su otišli . . .

– Je li? Sajdler ih je zaplašio?

– Da. Masa Sajdler veoma opak čovek, mister. Vi ćete pomoći gospođi?

– Koliko god budem mogao – klimnu Buč glavom. »A to nije mnogo«, dodade u sebi. – Hvala, Džebe, odličan viski.

– To je još viski koji je gospodin nabavio iz Taksona.

– Čovek od ukusa, vidi se. Šta se dogodilo sa gospodinom?

– Ubijen je – obori Crnac glavu.

– Pre više od godinu dana . . . Ubicu nikada nisu našli.

– Gospođa je, prema tome, udovica – javi se ledeni glas sa vrata

kroz koja je žena nešto ranije izašla. – Hvala, Džebe, više nam nisi potreban . . . Mogu vam reći, mister Kasidi, da sve ono što se obično priča o udovicama nije uvek tačno.

– Zista? – podiže obrve Buč. – A šta se priča o udovicama?

– Svašta – uzdahnu žena, spuštajući se u fotelju preko puta Buča. On je zainteresovano ispitivao njenu odeću, ali njegova nadanja bila su uzaludna: haljina na gospođi Lafit činila bi čast svakom katoličkom samostanu u pogledu skromnosti i pristojnosti.

Osmehnuvši se, Buč ustade i prenese joj čašu dopola ispunjenu viskijem. Ona ga zbunjeno pogleda.

– Ja ne pijem . . .

– Svaki lekar bi vam preporučio malo viskija posle onog uzbuđenja maločas – mirno odgovori Buč. – Želite možda konjak?

– Viski je u redu – tiho reče ona. Sklopila je oči kao dete kada je oprezno srknula piće. – Uhhh!

– Prijaće vam – uveravao je Buč, vraćajući se na mesto. – Žao mi je što smo moji prijatelji i ja i nehotice bili uzrok svemu onome. Taj Sajdler vas zaista mrzi?

– S razlogom – suvo se osmehnu ona. Da li zbog viskija, umora ili sve većeg poverenja u Buča, njeino lice se opustilo. Sada je delovalo mnogo nežnije, kao i njen glas.

– S razlogom?

– Da. Dva meseca posle Harijeve smrti . . . moj pokojni muž zvao se Hari . . . Sajdler je došao da me zaprosi . . .

– Odbili ste ga, naravno?

– Naravno – prekorno reče ona.

– Da se udam za čoveka koji izgleda kao debela žaba? Da ne govorim o tome da je najverovatnije kriv za Harijevu smrt?

– O! Sumnjate na Sajdlera?

– To niko nikada neće dokazati – uzdahnu žena, zamišljeno srkući viski, ne primećujući da joj se lice obliva lakim rumenilom – ali je Sajdler jedini kome je Harijeva smrt odgovarala . . .

– Voda?

– Da, voda. Na mom ranču je jedini obilniji izvor u čitavom ovom kraju, a Sajdlerova stoka je žedna. Suša je trajala dugo.

– Imate li dovoljno vode za oba krda?

– Dovoljno? – iznenađeno ga pogleda žena. – Ne znam . . . možda imam. Zašto?

– Zar nije bilo mnogo jednostavnije da mu dozvolite da svoju stoku poji kod vas? Ili vam to uopšte nije ni palo na pamet?

Žena obori pogled.

– Priznajem . . . ali ni Sajdleru nije palo na pamet da takvo nešto zamoli. Mislim da bih mu dozvolila . . . bar pre Harijeve smrti.

– Stoka nije nimalo kriva za to – tiho reče Buč. – Videli ste nekada goveče uginulo od žeđi?

Žena nervozno skoči na noge i

pride prozoru, ukočeno gledajući u mrak.

– Sada je kasno za to – reče preko ramena. – Sa Sajdlerom se više ne može pregovarati. On me mrzi.

– On vas želi.

– Šta?!

Okrenula se licem Buču, ne skrivajući rumenilo. Čvrste grudi uzbuđeno su se dizale pod ipak pomalo tesnom haljinom.

– Da, Belinda – čvrsto reče Buč – on vas želi. Kako, inače, objašnjavate što je naredio ljudima da vas svuku?

– Hteo je da me ponizi, ništa drugo! Ne želim da govorim o tome!

Buč se lagano uspravi, prilazeći joj sporim korakom koji je ulivao poverenje. U cipelama sa ravnim đonom bila je visoka koliko i on. Nije oborila pogled kada joj je stavio ruke na ramena.

– Belinda, ne možete mu zameriti što vas je pozeleo . . . Vi ste divna žena!

– Sajdler! – prosikta ona besno. – Nikada!

– Ne morate se udati za njega, do đavola! – nasmeja se Buč. – Zbog toga ne morate pucati jedno na drugo. Hoćete li da ja odem i predložim mir?

– Ne! – odmahnu ona glavom. – Sajdler je čovek koji bi to protumačio kao znak slabosti. Čim biste vi otišli, sve bi bilo iz početka. Uzeo bi me milom ili silom!

Njegovi prsti čvršće se stegoše oko punih ramena.

– A kako vi više volite da vas uzmu, Belinda?

– Ostavite me – šapnu žena, ali ne načini ni pokreta da se oslobodi. – Molim vas . . .

– Belinda . . . – nežno šapnu Buč.

– Ohhh . . .

Užasna borba koju je žena dani-ma i mesecima vodila sa svojim čulima i nagonima bila je izgubljena u jednom jedinom trenutku slabosti. Nije joj se moglo zameriti: uzbuđenje, strah, viski, na koje nije navikla, prvi muškarac koji joj se posle toliko vremena obratio nežnim glasom, punim poštovanja . . .

– Belinda! – ponovi Buč šapatom stežući njeno iznenada pokorno telo uz sebe posle prvog poljupca. – Ludo te želim, Belinda . . .

Telo žene u njegovim rukama iznenada se ukruti. Neko je kucao na vrata . . .

* * *

– I onda? – zacereka se Kid, zavrivajući viljušku u sočni biftek pred sobom. – Šta je onda bilo?

– Ništa – uzdahnu Buč. – Ušao je onaj prokleti matori Crnac i rekao je da na ranč dolaze jahači.

Kid ispusti viljušku.

– I ti ništa ne govori o tome, do đavola! Sajdler?

– Sajdler i njegovi momci – potvrdi Buč glavom. – Naravno, nisu očekivali doček kakav smo im pripremili. Naš prijatelj se nije nadao da će Belinda jednog od nas dovesti na ranč. Mora da su zinuli od iznenađenja kada smo ih potprašili iz vinčesterki. Mogu ti reći da Belinda vrlo solidno gađa, a i matorac je pravio mnogo galame nekom starom puščetinom. Sve u svemu, trajalo je to nekih pet minuta. Kidnuli su kao kojoti čim je počelo da sviće.

– Ništa, znači, od tvog lepog plana da pomiriš zavađene susede – nasmeja se Kid. – Ti, prema tome, nisi ni spavao?

– Kada? Čim se razdanilo, dojahao sam u grad i probudio te.

Kid se punih usta zavalio u svojoj stolici.

– Da, kad smo već kod toga . . . zbog čega si me probudio ovako rano? Džoe je pametniji, nije ni hteo da ustaje.

– Kako zašto? – zinu Buč. – A šta ako Sajdler ponovo napadne?

– Jesi li to pitao šerifa?

– Nisam – uzdahnu Buč. – Nisam ga našao ni u kancelariji, ni u kući. Njegova susedka mi reče da su ga sinoć pozvali na jedan ranč desetak milja nizvodno . . . Nekome je nestalo pet-šest krava.

– I to u najzgodnijem trenutku – promumla Kid. – Matorac ume da čuva svoju kožu, nema šta. Nije ni čudo što je doživeo ovako duboku starost. Nego, čini mi se da nisam

najbolje shvatio . . . Šta očekuješ da ja preduzmem ako Sajdler ponovo napadne?

Buč je pažljivo motrio lice svog prijatelja. Izraz na njemu nimalo mu se nije dopadao.

– Kide! I ti bi ostavio na cedilu slabu, nezaštićenu ženu?

– Slaba? Samo slepac bi mogao da upotrebi taj izraz za tvoju gospođu Lafit – nasmeja se Kid. – A što se zaštite tiče, ti si tu, ser Galahade!

– Možda to neće biti dovoljno – namrgođeno odvrati Buč. – Sajdler sada zna da mora i sa mnom računati.

– Ništa od toga – odmahnu Kid glavom. – Čeka nas Kočizovo zlato.

– To zlato je čekalo sve ove godine. Može da sačeka još malo, do đavola!

– Možda, a možda i ne. Video si onog Indijanca sinoć?

– Džoel je paničar – prezrivo reče Buč. – Po zakonu verovatnoće, kakvi su izgledi da njih dvojica u isto vreme pođu za tim zlatom? Nikakvi!

– Dozvoliceš da o zakonu verovatnoće ja znam nešto više od tebe – cerio se Kid. – Bar kada je poker u pitanju!

– Poker nema veze sa zakonom verovatnoće, a naročito kada ga ti igraš!

– Tačno. Samo budala igra poker na sreću, i ja sam svoj život posvetio prevaspitanju takvih bu-

dala – mirno reče Kid. – Hoćeš još jedan viski?

– Ne treba mi tvoj viski! – progunda besno Buč. – Proklet bio!

Kid se veselo smejao, motreći ispod oka namrgođeno lice prijatelja. Malo je bilo žena koje su uspevale da oduševе Buča, ali je gospođi Lafit to uspelo, i to veoma brzo. Mora da ima nečeg u toj statui sa ledenim licem . . .

Džoel je bučno sišao niz stepenice u prazni salun. Čak se i Dunksers nekud izgubio kroz vrata iza šanka.

– Dobro jutro – reče melez zevaјуći. – Šta ste jeli? Opet biftek? I kakva je to uzbuna bila pre zore, Buče?

– Nije važno – odvrati ovaj mr-godno. Odšetao je do šanka i dohvatio naćetu flašu viskija i jednu ćašu za Džoela.

– Naš Buč se zacopao u gospođu Lafit – objasni Kid hladnokrvno. – Hoće da joj pomognemo da se odbrani od onog Sajdlera.

– Što da ne? – sleže Džoel ramenima. – Naravno, kad ne bismo imali pametnijeg posla. Gospođa bi svakako dobro platila da joj onog žapca skinemo s vrata!

– Lepe prijatelje imam – jetko reče Buč, tresnuvši flašu na sto. – U redu, snaći ću se već i sam . . .

– Nećeš sa nama? – zinu Džoel. – Buče?

– Neću.

– A zlato?

– Nosite ga sami, baš me briga!

– Buč je svoje zlato našao – cerio se Kid, sipajući viski u čašu. – Ostaće na ranču, oženiti se gospođom Lafit i gajiti stoku i male Kasidi-Lafite... samo što oni neće biti tako mali ako se umetnu na mamu, je li, Buče?

Buč ga je neko vreme posmatrao, a onda iznenada prasnu u smeh. Smejao se tako glasno da Dunkers zabrinuto proviri na vrata da vidi šta se to događa.

– U pravu si, Kide – dođe Kasidi najzad do daha – prokleta si u pravu! Ne znam koji mi je đavo bio... Da ostanem ovde, čekalo bi me upravo to: stoka i bosonogi balavci! Hajde, idemo po to zlato. Buč Kasidi više neće da čeka!

– Čekaj da doručujem – nasmeja se Džoel, dajući Dunkersu znak. – Nismo rešili ni ovaj drugi problem: kako doći do opreme?

– Uh – zastenja Buč. – Ni na pamet mi nije palo... Kide, dok ova gladnica jede, da odemo ti i ja do prodavnice i pogledamo šta tamo ima i koliko to staje. Posle ćemo u banku. Važi?

– Treba li da odmah pripremim konje? – radoznalo upita Džoel. – Mislim, pošto opljačkate banku...

– Džoel brzo kapira – klimnu Buč glavom. – Nema potrebe, ovo je još samo izviđanje. Samo ti jedi na miru, dečko.

– Vi ćete opljačkati banku? – radoznalo upita Dunkers, donoseći tanjir pred Džoela. – Stvarno?

– Naravno. Zašto da ne?

– Onda ste se kasno setili – cerio se čovek pacovskog lica. – Manering, naš bivši bankar, bio je mnogo brži od vas. Do sada je mogao stići i do Kine sa parama koje je pokupio.

– Boga mu! – jeknu Kid. – Propalica! I kaži mi posle, Buče, da treba imati poverenja u bankare!

– Čekaj! – umeša se Buč. – Do đavola, pa banka je otvorena, maločas sam video.

– Jeste, ali samo zato što službenik iz Taksona pokušava da ustanovi koji su sve vrednosni papiri nestali – sleže Dunkers ramenima. – Nećete naći unutra ni dolara. Manering je uvek bio veoma savestan. U svemu što je radio.

– Osobina dobrih bankara – progundā Buč. – Šta sada, Kide?

Kid se umorno spusti natrag u svoju stolicu.

– Ne znam. Sipaj mi još jedan viski.

– Opet komplikujete – dobaci Džoel preko zalogaja. – Opljačkaćemo trgovca, i u redu stvar.

– Kakve smo sreće, mora da je noćas i on pokupio svu robu i zbrisao iz Kliftona – zabrunđa Buč. – Ne, to ne dolazi u obzir... Ostaje nam samo ono najgore rešenje – da pošteno zaradimo te pare.

– Nemoj mi govoriti – uzdahnu Kid. – Primićemo posao kod gospođe Lafit, zar ne?

– Kod gospođe Lafit? – podiže Buč obrve. – Taman posla. Sajdler

će nas oberučke primiti, čoveče!

* * *

Buč se s nelagodnošću osvrte po ogromnom salunu raskošne arogancije, odajući gotovo svakim delom nameštaja karakter svog vlasnika, čoveka koji vodi računa samo o sebi i svojim zadovoljstvima.

Ali nije to bilo ono što je smetalo Kasidiju. Mnogo više od toga smetala su mu tri tipa hladnih očiju koji su tobože opušteno stajali pored vrata salona, motreći na svaki njihov pokret. Ovoga puta to su bili zaista opasni momci, daleko opasniji čak i od onog plavookog revolveraša koga su sredili ispred »Klifton Stara«. Sajdler je radio zaista brzo: ova trojica stigli su na ranč verovatno samo sat ili dva pre njih.

Hladnokrvno se smeškajući, Sandens Kid priđe udobnoj fotelji ispred pisaoćeg stola i lagodno se opruži u njoj. Buč i Džoeel sledili su njegov primer.

– Ko vam je rekao da sednete? – zareža najstariji od one trojice kraj vrata, visok momak crvene kose i grubog lica.

– Niko nam nije rekao ni da ne sednemo – ljubazno se osmehnu Kid. – Sedite i vi, niko van me brani...

– ovde se sedi samo kada to mislter Sajdler dozvoli! Jasno?

– Mister Sajdlera poznajem

malo duže od tebe. Uostalom, ako ti se ne sviđa što sedim, pokušaj da me isteraš iz ove fotelje!

– Zašto da ne? – hladnokrvno se cerio crvenokosi. – To ti nije loša ideja...

– Ne sada – odmahnu Kid glavom. – Gazdi se ne bi dopalo da te tapete pored vrata pokvare meci, još manje da mu upropastite taj lepi tepih... Krv se teško pere.

– Mislim da bi to pre važno za fotelje u kojima sedite, ali... ima vremena! – preteći reče crvenokosi.

– Sasvim tačno – dečko, sasvim tačno – umeša se Buč. – Uostalom, kome se žuri da umre? Zašto bi ti bio izuzetak?

Vrata se otvoriše i unutra gotovo utrča Sajdler. Crveno lice sada mu je bilo još ružnije zbog dugog ožiljka od biča. Buč sa zadovoljstvom primeti da su ivice rane natečene i plave. Belinda ga zaista nije štedela.

– Šta je ovo? – zastade Sajdler nasred salona. – Ko vam je dopustio da sednete? Merfi?

– Nisam ja, šefe – osmehnu se onaj crvenokosi. – Čak sam ih opomenuo da ustanu. – Upravo smo raspravljali o tome kada ste ušli...

– Ustajte! – dreknu Sajdler, a ivice ožiljka još više mu pocrveneše. – Ljudi koji kod mene rade ovde sede samo uz moju dozvolu!

– Mi još radimo kod vas – uči-vim glasom ga podseti Sandens

Kid. – Tek treba da pregovaramo o tome, mister Sajdler.

Pred njegovim ledenim pogledom Sajdler proguta pljuvačku. Nešto promumlavši, on obiđe oko stola i zauze svoje mesto. Drhtavim prstima iz kutije je izvukao debelu cigaretu i odsekao joj vrh srebrnim makazicama.

– Dakle? – reče sa cigarom u zubima.

– Na vama je da učinite prvu ponudu. – Kid se i dalje nevino osmehivao.

– Šta znate da radite?

– Sve. Naravno, kada je oružje u pitanju.

– U redu. Po pedeset dolara, svakome.

– Sto.

Sajdler odmahnu glavom. Ovo je bio posao u koji se mnogo bolje razumeo od drugih, tako je bar mislio. Ljude je ponekad lakše kupovati i prodavati nego stoku.

– Ništa od toga. Merfija i njegove ljude plaćam po sto dolara. Šezdeset, poslednja reč.

– Oprostite, mister Sajdler – Kid je mirno ustao, a Džoel i Buč sledili su njegov primer. – Da sam znao da njima plaćate po sto, tražio bih dvesta.

Merfi tiho opsova, ali ga Sajdler preseče pogledom, i revolveraš ućuta. Zavaljen u stolicu, rančer je zamišljeno odbijao dimove.

– Misliš da vredte dvostruko više od njih?

– Najmanje toliko.

– Hmmm . . . može biti, može biti. Sto pedeset?

– Sto pedeset – klimnu Kid glavom. – Sto odmah, ostatak kad pođemo.

– A ne – cerio se Sajdler. – Kuda, do đavola, da pođete?

– Bojim se da se nismo razumeli, mister Sajdler. Tražimo po sto pedeset dolara da bismo otišli odavde.

– Šta?!

– Tačno. Gospođa Lafit biće srećna da nam plati po dvesta dolara da se borimo na njenoj strani. Lepa para, ali je i rizik priličan. Jednostavno, zadovoljićemo se da pokupimo vaš novac i odemo. Posle toga radite šta hoćete. Ona nigde neće moći da nađe momke koji bi se mogli suprotstaviti i ovoj trojici početnika ovde.

– Šefe, pustite da im ja . . . – zaurla Merfi. Ruka mu je nervozno lebdela na drškom revolvera.

– Zaveži, Merfi! – reče Sajdler, ne gledajući u revolveraša. Zakrvavljenim očima ispitivao je mirno Kidovo lice.

– Ima nečeg u tome što govoriš – nastavio je tiho. – Ima nečeg . . .

– Znao sam da ste inteligentni, mister Sajdler.

Na licu rančera videlo se da je naglo doneo odluku.

– U redu, do đavola! – uzviknu, lupnuvši šakom o sto. – Isplati se dati koji dolar da vas skinem s vrata. Čekaj, ti reče sto odmah, pedeset kad krenete? Zašto ne pođete

odmah?

– Imamo još neka posla u gradu – odvrati Kid. – Odlazimo tek sutra ujutru. Jedan od nas doći će po ostatak novca.

– Sutra ujutru i ni sata duže?

– Ni sata.

– U redu – klimnu Sajdler glavom. Iz fioke otvorene oštrim pokretom počeo da se pojavljuju zlatnici od dvadeset dolara. Pet, deset, petnaest komada. Buč se cerio, osećajući prijatnu težinu u džepovima i zavidljive poglede trojice revolveraša, koji su nemo stajali na svojim mestima.

– Do viđenja, mister Sajdler – Kid dotače obod svog šešira. – Bilo je zadovoljstvo poslovati sa vama.

Izazivački se cereći Merfiju i njegovim ljudima, njih trojica izadoše kroz vrata. Revolveraši nisu ni gledali u njih: cepteći od besa, Merfi je već pritrčavao Sajdlerovom stolu.

– Sad će biti gužve! – nasmeja se Buč dok su odvezivali svoje konje, ostavljene ispred zgrade ranča. – Moraće i njima da dâ koji dolar unapred. Kide, priznaj da mi je zamisao bila odlična!

– Priznajem – osmehnu se Sandens. – Na žalost, to ti je poslednja za ovu godinu. Za sve ostale dobre zamisli moraću da se pobrinem sam!

– Neka, hvala – uzdahnu Džoel brišući znoj sa čela. – Imate prokletu dobro živce, momci! Ja sam

bio već ubeđen da će ona trojica potegnuti oružje, časna reč!

– Ko? Oni? – prezrivo upita Buč.

– Zeleni su oni za nas trojicu!

– Dvojicu – odmahnu Džoel glavom. – Sa pištoljem nisam naročito brz, a nož nije najpogodnije oružje kad nemam dovoljno prostora. Onaj salon jeste veliki, ali...

* * *

Buč Kasidi sa zadovoljstvom je razgledao gomilu opreme na podu hotelske sobe. Sve je bilo tu: užad, klinovi, alat, zgodne rudarske svetiljke koje su se mogle nositi i na glavi. Istina, utrošili su skoro sve Sajdlerove dolare, ali je to bila investicija koja će se i te kako otplatiti.

Kid i Džoel otišli su da potraže zdrave i izdržljive mazge koje će sve ovo poneti u planinu, uz hranu za nekoliko dana. Čitav posao ne može trajati dugo ako taj prokleti poluindijanac zna tačno mesto gde su Čirikaua Apači sakrili svoje zlato.

Neko tiho zakuca na vrata. Buč podiže pogled kojim je milovao šipke dinamita pažljivo spakovane u drvenu kutiju. Nikad se ne zna kada će ove igračke dobro doći...

– Da?

Vrata se otvoriše i Buč zinu od iznenađenja. Prokletstvo, ko je to?

Laka, lepršava haljina koja je otkrivala dobar deo veličanstvenih grudi, suncobran pod rukom, elegantne rukavice, šešir na savršeno uređenoj zlatnoj kosi, nešto šminke na nežnom licu ružičaste puti. Pa to je . . .

– Mogu li da uđem, Buče? – zavrckuta gospođa Lafit.

– Uh . . . da, svakako, Belinda – skoči Buč na noge. – Pazi na ovaj krš na podu.

– Iznenaden si mojom posetom? – mazno upita ona, oprezno se spuštajući na ivicu neraspremljenog kreveta.

– Ne . . . ovaj, da . . . nisam to očekivao. Belinda, zaboga, jedva sam te prepoznao!

– Šta? – ljupko napući usta žena. Nije moguće da ti se ne dopadam u ovoj haljini?

– Ma ne . . . ovaj, da . . . dopadaš mi se – zbuni se Kasidi. – Naravno, haljina nije važna. Ti mi se dopadaš i bez haljine, hoću da kažem . . .

– Buče?!

– Izvini – uzdahnu Buč spuštajući se na drugi ležaj preko puta nje . . . Zaista više ne znam šta govorim. Ma šta, dopadaš mi se i bez haljine, eto ti!

Lako rumena u licu, žena pokušava da promeni temu. – Šta je ovo na podu, Buče? Ideš u rudare?

– Nešto slično – nemarno odvratila ona. – Slušaj, treba nešto da ti kažem . . .

– Odlaziš?

– On obori pogled.

– Da.

– A ja?

Buč se počesa po glavi. Kada je juče doneo odluku da ipak pođe po zlato, nije predvideo još jedan susret sa gospođom Lafit.

A naročito ne sa ovako udešenom, ženstvenom i uzbudljivom gospođom Lafit . . .

– Buče, nisi mi odgovorio . . .

– Vidiš, Belinda, moji prijatelji i ja . . .

– Tako, znači – gorko se osmehnu ona. – Već znam . . . kad god bi Hari počeo rečenicu tim »vidiš, Belinda«, odmah mi je bilo jasno da želi nekud da ide. Ne moraš mi ništa više objašnjavati!

– Čekaj, da ti objasnim . . .

– Ne! – ona skoči na noge. – Bila sam glupača što sam poverovala da ti je bar malo stalo do mene! Idi! Ostavi me, neka se dogodi ono što se mora dogoditi! Pašću u Sajdlerove prljave ruke, pa šta? Izdržaću i to dok bude uživao na mom telu!

Rumena u licu, žena je sipala reči, pritiskujući obema rukama uzbuđene grudi, koje su se borile sa tesnom haljinom.

– Belinda . . .

– Ne, ne i ne! Ništa mi više nemojte govoriti, mister Kasidi! – ona prkosno lupi nogom u pod i okrete se vratima.

Buč je u pravom trenutku stigao da je prihvati u padu, predosećajući da u takvom stanju neće uspeti da prekorači gomilu užadi

pred njenim nogama.

Odnosno, Buč Kasidi, uspeo bi da zadrži neku sitniju i lakšu ženu ... ovako, oboje su se našli na podu, bolje rečeno, na gomili užadi, iznenađeno piljeći jedno drugom u oči.

– Šta to znači, Buče? – prošaputa ona prva. – Hoćeš da me uzmeš silom, je li?

– Ako bude potrebno – nasmeši se on – ali mislim da neće ...

– Oh, Buče! – njene ruke sklopiše se oko njega. – Nećeš otići, zar ne?

– Nikada – šapnu on. – Nikada, Belinda ...

– Onda me pusti da ustanem sa ove užadi – poslovnim glasom reče ona. – Nisu nimalo udobna, znaš.

– Verujem – Buč joj pomaže da ustane. – Sačekaj trenutak ...

Dohvatio je jednu šipku dinamita iz kutije i cereći se prišao vratima.

– Šta to radiš? – trže se ona.,

– Videćeš.

Komad kanapa bio je pri ruci. Trenutak kasnije šipka je bila bezbedno uvezana za kvaku na spoljnoj strani vrata, koja je Buč potom oprezno zatvorio i okrenuo ključ. Okrenuo se sa širokim osmehom na licu.

– Sada sam siguran da nas niko neće uznemiravati – reče.

– Ti si lud! A ako eksplodira?

– Nećeš ni primetiti – uveravao je on, uzimajući je u zagrljaj. – Ja

sam ti gori od dinamita, Belinda, videćeš ...

Pola sata kasnije, sa rukama pod glavom i cigaretom u zubima Buč je zadovoljno posmatrao savršeno telo koje se protezalo u postelji kraj njega. Belinda je spavala, ali je svakim pokretom tela odavala da sanja ponovo o njemu ...

Šta je to, do đavola?

Šištav, praskav, šum, kao kada ...

Kao kada gori fitilj na dinamitu!

Buč Kasidi nije imao vremena za oblačenje. Go kao od majke rođen, u dva skoka preleteo je rastojanje od vrata, stigavši jedino da prebaci sebi za prokleta glupu ideju sa dinamitom i da se ponada da će kanap izdržati.

Stegavši zube okrenuo je ključ i povukao vrata sebi. Glasan smeh.

Šipka dinamita više nije bila na svom mestu. Nalazila se u rukama Sandens Kida, koji se krivio od smeha posmatrajući izraz na Bučovom licu.

– Ugasi to, ludače! – dreknu Buč. – Eksplodiraće!

Sigurnim pokretom ruke Kid ugasi plamičak i pažljivo gurnu šipku dinamita u džep kaputa. Drugom rukom skinuo je šešir i ljubazno se naklonio.

– Oprostite, gospodo, na ovoj šali! Nije mi ni na pamet palo da biste i vi mogli biti unutra!

Belinda je sedela u postelji razrogačenih očiju, dok je Kid pogle-

dom milovao njenu savršenu bistu. Buč opsova i zalupi mu vrata pred nosom.

Okrenuo se postelji, tiho cedeći kroz zube nove psovke. Belinda je još nekoliko trenutaka zbunjeno posmatrala, a onda i sama prasnu u smeh. Smejala se dugo, zavalivši se na jastuk i udarajući nogama ispod pokrivača. Sve dok i Buč nije shvatio koliko je sve to moralo izgledati smešno s njene tačke gledišta. Od tog trenutka nastavili su da se smeju zajedno.

Još pred vratima sobe, Sandens Kid zamišljeno se počea po glavi, a onda sleže ramenima i pođe niz stepenice. Ono dvoje u sobi bili su šašavi, jednostavno šašavi...

* * *

Buč nervozno kresnu šibicu o hrapavu površinu stola, praveći se da ne vidi podmsešljiv Kidov pogled. »Uostalom, Džoe je mnogo nervozniji od mene«, mislio je. »Ako Kid već mora nekom da se ruga, neka pokuša da se naruga tom Apaču«.

Čitav njegov savršeni plan visio je o tankom končiću koji se svakog trenutka mogao prekinuti. »To ti je pouka, Buče«, prebacio je sebi, »da se u svojim planovima ne oslanjaš na ne baš uvek predvidljive planove drugih«.

Istina, ovo večeras donekle se i moglo predvideti: lica Sajdlerovih

revolveraša govorila su mnogo čoveku koji je umeo da posmatra danas u salonu bogatog rančera. Sajdler će morati da im ispljune akontaciju bar po pedeset dolara.

A oni bi morali pohitati u grad da to što pre potroše. Ove noći svakako neće biti nikakvih poslova za njih.

Pod uslovom da se Sajdler drži dogovora.

– Sajdler je lupež – tiho reče Kid.

– Šta?

– Kažem da je Sajdler lupež. Njegovi ljudi možda baš u ovom času jašu prema ranču gospođe Lafit.

– Do đavola, kako si pogodio o čemu razmišljam? – zapanji se Buč. – Počeo si da mi čitaš i misli... Boga mu, ovo je već gore nego da sam oženjen!

– Stari trik – cerekao se Kid. – Na tvom licu sve se vidi, Buče. Valjda zato i poker igraš tako loše... Džoe, na primer, Džoe je nešto sasvim drugo. Mogu ga gledati tri dana a da ništa ne doznam.

Ponosni osmeh na licu meleza odmah je demantovao Kidovu tvrdnju, jer je Buč bio suviše obuzet svojim mislima da bi to primetio. Po ko zna koji put pogledao je u pravcu vrata hotelskog saluna, ali su ona i dalje mirovala. Pet-šest tihih gostiju večeralo je ili se bez buke opijalo za susednim stolovima, a Dunkers je bez mnogo žurbe glancao jednu čašu, proveravaju-

či njenu čistoću prema slabašnoj svetlosti lampe iznad svoje glave.

– Šta ako ne dođu? – tiho upita Džael.

– Moj problem – promrsi Buč.

– I naš. Dva čoveka su malo za onaj teret koji nas čeka gore u planini.

– Neka čeka – smrknuo reče Buč. – U pitanju su najviše dva ili tri dana. Ako oni ne dođu, otići ću na Belindin ranč da joj pomognem. Moj deo novca možete vratiti Sadjleru i reći mu da dogovor, bar što se mene tiče, više ne važi. Posle ćemo videti šta će biti.

– Tvoj deo? – osmehnu se Kid. – Gde je taj tvoj deo? U mazgama ili u užadima?

– Do đavola, uzeću novac od Belinde! Ako i ona ima sto dolara – dodade tiho.

– Neće biti potrebno – Kid odmahnu glavom, a na licu mu zaigra lukav osmeh. – Naše žrtvice stižu...

Lenim pokretima on podeli svoj trojici karte iz umašćenog špila koji je sve dotle prevrtao u rukama. Gomilice metalnog novca pred njima bile su vešto složene tako da su odavale utisak kao da su veće nego što su, u stvari, bile.

Cereći se, Merfi sa svojim ljudima bučno uđe u salun, posmatrajući suženim očima prizor pred sobom. Ništa neobično: ljudi koji jedu i piju, društvance u uglu koje ubija vreme pokerom u sitne pare.

– Oho! – procedi momak iza nje-

ga. – Vidi ko je to!

Merfi se trže. Prokletstvo, pa to su ona tri blefera koji su gazdi danas uzeli po sto dolara koje bi on mnogo bolje umeo da upotrebili! Hmm... poker. Nije loš način da se bar deo tih para vrati i u njihove džepove...

– Hajdemo, momci! – on glavom pokaza na sto u blizini trojice pokeraša. – Hej, ti... flašu viskija i tri čaše za ovaj sto! – dobaci Dunkersu u prolazu.

Preostali gosti su ionako već sedeli na bezbednom rastojanju od Kida i Buča, tako da niko nije morao menjati svoje mesto. Ipak, viljuške brže zaškripaše po limenim tanjirima, a oni koji su pili sručiše čaše niz grlo. Očigledno se nikome nije dopadalo da sedi u salunu u kojem će uskoro zapraš-tati meci.

– Dobro večer – ljubazno klimnu Kid glavom pridošlicama. – Ovaj Klifton je baš dosadan, zar ne?

– Vi ste sebi našli zabavu – iskezi se Merfi, procenjujući pogledom koliko se novca nalazi na stolu. – Hmm... kako vidim, ne igrate u pravi novac.

– Tek koliko da nam prođe vreme – sleže Buč ramenima, leno gurajući pola dolara prema sredini stola. – Hajde, Kide, da vidim hoćeš li smeti da proveriš šta držim u rukama?

– Opet blefiraš – prezrivo reče Kid. – još pola dolara na tu tvoju polovinu!

– Volim tvojih pola dolara više nego tuih deset – pevušio je Buč, dodajući još jedan novčić na gomilu. – Plaćam, dečko, plaćam!

– Dva para! – trijumfalno Kid lupi kartama o sto. – Sa kečevima, tek toliko da znaš!

– Pih! Za tebe jedan fleš rojal! – prezirivo reče Buč. – Pare ovamo!

Fleš rojal! Merfi i njegovi ljudi se zgledaše. Do đavola!

Kid se zavalio u stolici i pređe rukom preko čela.

– Buče – reče strpljivo – kad ćeš jednom već zapamtiti da to nije fleš rojal! Nije čak ni običan fleš, boga mu! Karte ti uopšte nisu u istoj boji!

– Stvarno? – trže se Buč. – Auuu... tako je! Izvini... je l'ovo moje slabije od tvoja dva para?

– Dosadni ste – progundao Džoe, bacajući svoje karte. – Samo se svađate. Do đavola, igrat li ja, ili ne igrat? Ne mogu da dođem do reči od vas dvojice!

– Igraš, igraš! Na tebi je red da deliš – cerio se Buč, gurajući karte prema njemu. – Hajde požuri, moram da vratim pet dolara koje sam dosad izgubio!

Merfi se pogledom dogovarao sa svojim pratiocima. Ako je dosad sumnjao u pokersku veštinu trojice za susednim stolom, Džoeov način deljenja potpuno ga je uverio da oni jedva razlikuju karte od šarenih nalepnica na flašama iza Dunkersovih leđa.

– Gospodo, zašto se i nas troji-

ca ne bismo pridružili? – reče glasno. – Partija će biti interesantnija... a i okrenuće se i malo više para. Šta kažeš na to?

– U koliko igramo? – oprezno upita Buč. – Do đavola, mi nismo nikakvi kockari, ovo je prijateljska partija...

– Recimo, pola dolara ulog – predloži Merfi. – Nije mnogo, a?

– Pa sad... – počeo se Buč po glavi. – Šta mislite vas dvojica?

– Može – Kid ozbiljno klimnu glavom. – Samo ne možemo igrati dugo. Sutra rano ustajemo...

Pripreme za igru nisu trajale dugo, mada se stvari od početka nisu razvijale onako kako bi to Merfi želeo. Prvo i prvo, Dunkers nije imao novih karata, tako da su bili prinuđeni da igraju jednim jednim špilom, onim Kidovim, što je Merfi propratio nezadovoljnim gundanjem. Da li kao posledica toga, ili iz drugih razloga, tek novac je lagano ali sigurno prelazio u ruke Sandens Kida, dok su Buč i Džoe uglavnom ostajali na svome. Nije to bila nikakva spektakularna partija – nije ni mogla biti uz ulog od pola dolara – ali je Kid redovno imao tek nešto malo bolje karte od ostale petorice.

– Prokletstvo! – lupi jedan od Merfijevih ljudi svoje karte na sto. – Ovako ćemo ostati čitavu noć, a da i ne vidimo prave pare!

– Ne znam – nevino se osmehnu Kid. – Možda bismo mogli i da podignemo ulog? Šta ostali kažu?

Džuel i Buč klimnuše glavama, iako je Buč zabrinuto prebrojavao gomilicu novca pred sobom. Tri-deset i nešto dolara. Nedovoljno za pravi poker. Što je najgore, ni Kid nije imao mnogo više i pored svog dobitka.

– Pet dolara? – predloži Merfi cereći se. Iz džepa je izvadio šaku zlatnika i tresnuo je na sto. – Može?

– Zašto da ne? – hladnokrvno odvratí Kid. – Ko deli?

Nekoliko minuta kasnije, Merfi je zadovoljno trljao ruke privlačeći sebi gomilu dolara. – Ovo je već pravi poker – reče. – Do đavola, ona sitna igra nije bila za pravog majstora...

Kid se široko osmehivao jer se sve odvijalo po Bučovom planu. Naravno, odsudni trenutak je tek dolazio, i on lako namignu svom drugaru da bude spreman.

Delio je Merfi, hitrim i veštim pokretima, tako da su karte samo letele po stolu. Kid se zavalio u svojoj stolici ne dodirujući karte pred sobom.

– Šta čekaš? – zareža Merfi. – Ideš, ili ne?

– Ni slučajno, sedeli su jedni prema drugima; Merfi sa svojim ljudima preko puta trojice prijatelja. Kid lagano pređe pogledom preko njihovih lica.

– Gospodo – reče tiho – savetovao bih vam da ovoga puta ne učestvujete u igri. Naš prijatelj Merfi podelio je sebi tri keca...

– Šta? – dreknu Merfi, iskolačivši oči. – Ti...

– Tri keca – mirno produži Kid. – Karo, herc i pik... U rukama su mu još osmica karo i dama tref...

– Merfi, Merfi! – prekorno zavrte glavom Buč. – To nije lepo, tako da se radi sa prijateljima.

Crven u licu, Merfi procedi psovku kroz zube, ali bes nije umanjio njegovu brzinu. Kao na oprugama odskočio je sa stolice izvlačeći revolver.

Kid se nije ni trudio da ustane. Ruka sa revolverom munjevito se stvorila iznad stola i cev se podigla prema Merfijevim grudima. Jedan jedini hitac. Revolveraš nije uspeo da izvuče oružje do kraja iz futrole... Pogoden u desnu stranu grudi, okrenuo se oko sebe i ostao nepomično na podu, s licem na hrapavim daskama.

Bučov hitac stigao je samo delić sekunde kasnije jer je i čovek preko puta njega, visok i mršav, sa zverskim žutim očima, potegao oružje. Buč ga je pogodio u lice, i on se zajedno sa stolicom sručio na pod, groteskno trzajući nogama i grebući mamuzama pod od dasaka.

Treći čovek je samo progutao pljuvačku i odmahnuo glavom, dižući lagano ruke uvis. Imao je puno razloga za to: cereći se, Džuel mu je uperio vrh noža u grudi, a oči su mu plamtele vatrom u kojoj se jasno čitala samo jedna reč: smrt.

Uzdahnuvši, Buč vrati kolt u futrolu i ustade. Laganim pokretima, jednu po jednu, prevrtao je karte koje je Marfi trenutak ranije bacio na sto.

Tri keca, osmica, dama.

– Pogrešio si, Kide. Dama je bila pik – nasmeja se on.

– Je li? – nemarno dobaci Kid. – Šta ćeš, dešava se. Ti! – okrete se trećem revolverašu. – Otići ćeš odmah na ranč i pozvati svog gazdu. Reci mu da se držimo pogodbe. Ujutru odlazimo iz grada. Onih sto pedeset dolara mu poklanjamo... pod uslovom da ne angažuje momke kakav si ti i tvoji pokojni prijatelji. Jasno?

Čovek se lagano uspravljao, bled od straha. – Jasno – usrdno zaklima glavom. Gotovo se spotakao o ispružene Merfijeve noge.

– I reci mu – dobaci Buč – da gospođu Lafit ostavi na miru. Inače ćemo ga još jednom posetiti!

* * *

Sunce je tek izlazilo na horizontu levo od njih kada je mali karavan pregazio reku i počeo lagani uspon niz prve obronke planine. Buč je zadovoljno zviždukao, odbijajući dimove, sa još jednim izvršnim Dunkersovim biftekom pod opasačem. Biće ovo prava šetnja, časna reč, a posle toga... posle toga on i Kid biće bogataši!

On i Kid jahali su na čelu, za njima povorka od šest mazgi koju je

vodio Džoel. »Sve životinje su dobro natovarene, ali to nije bilo ništa prema teretu koji će morati da vrate«, pomisli Buč sa zadovoljstvom.

– Šta ćeš da radiš sa svojim delom, Kide?

– Da ga trošim.

– Zaista! A ja sam mislio da ćeš ga dati u banku, kako bi posle došao da je opljačkaš!

– Nisam lud! – nasmeja se Kid. – Banke su ti najnesigurnije mesto za pare, do đavola! Video si šta se dogodilo u Kliftonu... a da ne pominjem momke koji imaju slične navike kao izvesna dva tipa koje poznajem! Ne, banke moje pare neće videti!

– Nego?

– Kao da ne znaš, do đavola? – uzviknu Kid. – Saluni, kockarnice, javne kuće... Suviše sam star da bih sada menjao svoje navike. Jedina razlika biće u nivou – mesta gde smo se do sada zabavljali neće više biti dovoljno fina za nas, Buče.

– I šta misliš koliko će to trajati.

– Otkud znam, do đavola? Zavisí kako će me služiti karta... godinu, dve, možda i tri...

Buč zamišljeno odbaci opušak od sebe.

– A posle?

– Šta posle?

– Kada potrošiš sve te pare.

Kid ga pogleda.

– Čudno, uopšte nisam razmišljao o tome...

– Fino. Kad budeš razmislio, javi mi šta si odlučio.

– Obavezno. Naravno, moraš mi ostaviti adresu.

– Adresu?

– Pa da. Neću valjda sad razmišljati, boga mu! Smeta mi škripa sedla, ne mogu da se skoncentrišem. O tom problemu razmišljaću kada ostanem bez para . . .

– Znam, ali zašto adresu? Rastajemo se kad pokupimo Kočizovo zlato?

Bučov glas bio je tih, ali Kid u njemu oseti mnogo tuge. Oprezno je okrenuo glavu da bi prikrio osmeh na licu.

– Naravno – reče hladnokrvno. – Zar se ti ne vraćaš svojoj zlatnoj dami? Obećao si joj, zar ne?

– Da sam dobio samo po dolar za svako obećanje koje sam dosada dao ženama . . . – uzdahnu Buč. – Ne, Kide, nećeš me se tako lako otresti! Samo, tvoj plan ne valja . . .

– Zašto?

– Koliko ćeš godina imati kada budeš potrošio ove pare.

– Još uvek manje od tebe – isceri se Kid.

– Ali suviše da bi se ponovo potucao kao sad – uzdahnu Buč. – Kide, vreme je da priznamo sebi da vremena nisu više ono što su bila. Treba odlaziti odavde, a bolja prilika neće nam se nikada više ukazati!

– Bolivija?

– Bolivija ili neko slično mesto,

do đavola! Uložićemo pare u neki sugurni poslić i lepo troškariti ono što nam stigne od profita, sve dok nam na tom mestu ne dosadi. Onda ćemo lepo pokupiti što je naše, pa na drugi kraj sveta. Čak u Evropu, što da ne? Šta imaš protiv Evrope?

– Ja ništa – nasmeja se Kid – ali nije to mesto za nas. Suviše ljudi, premalo divljine . . .

– Hoćete li vas dvojica već jednom prestati da brbljate? – začu se Džoelov nervozni glas iza njih. – Do đavola, čujete se čak do Boldi Pika!

Dva prijatelja se osvrtoše. Uspinjali su se vijugavom stazom još uvek obrubljenom drvećem, koje je, međutim, sa visinom postajalo sve ređe i kržljivije. Negde predveče trebalo je da stignu u klanac u kojem je Buč dinamitom otvorio prolaz vodi i tek od tog mesta morali su postati oprezniji. Džoelova nervoza svakako je bila preuranjena.

– Koji ti je đavo? – upita Buč. – Video si nešto?

– Ništa – odmahnu ovaj glavom – ali . . .

– Predosećanje – mirno reče Kid.

– I ti si nešto osetio? – Buč ga pažljivije pogleda.

– Aha . . .

Buč odmahnu glavom.

– U to ti neću poverovati. Indijansko sujeverje, ništa drugo.

– Džoel je poluindijanac, ne za-

boravi.

– Pa šta? Da nemaš i ti indijanske krvi?

– Buče, znaš da me moja predosećanja retko varaju – ozbiljno reče Kid. – Prema tome, obrati pažnju.

Nekoliko narednih milja prešli su čuteći, nastojeći da konjima i mazgama olakšaju put preko kamenitog terena izboranog mnogim vododerinama, koje su na ovoj visini već bile potpuno suve. Sunce je već bilo u zenitu, ali vrućinu nisu osećali zahvaljujući nimalo toplom vetru koji je blago, ali uporno duvao sa severozapada.

– Noćas će biti hladno – strese se Buč, navlačeći šešir na čelo. – Spavaćemo u onom klanu?

– Znaš neki bliži izvor?

– Ja ne. Džoele, postoji li još neki izvor u blizini sem onog mog?

– Da to znam, nas trojica se nikada ne bismo ni sreli, Buče – nasmeja se Džoel. – Ne, u ovom kraju vode nema, to ti je poslednji izvor do mesta na kojem... Do onog mesta, znaš?

– Ti kao da se plašiš da nas neko prisluškuje? – trže se Buč.

– Neko nas sledi – tiho reče Džoel.

– Kide?

– Ni ja nisam ništa video – sleže ovaj ramenima – ali imam utisak da nas neko zaista posmatra. Još od jutros... Ne osvrći se tako upadljivo, boga mu!

– Onaj klanac mi se ne dopada

– progunda Buč. – Suviše je zgodan za zasedu.

– Bićemo oprezni.

– Znam. Samo, hoće li to biti dovoljno?

– Videćemo... Do đavola, nisi valjda mislio da ćemo tako lako doći do tog zlata?

Buč je neko vreme zamišljeno ćutao, ali ga to nije sprečavalo da oštrim pogledom ispod oboda šešira pažljivo ispituje okolinu.

– Znaš šta ja mislim, Kide?

– Bolje mi ne govori – smrknuto odvrati ovaj. – Opet neko tvoje zlokobno proročanstvo, sigurno...

– Tačno. Mislim da će nam sreća i ovoga puta okrenuti leđa.

– Zašto se ne vratiš ako tako misliš? Čini mi se da sam ti već objasnio. U pokeru i u životu ne postoji sreća. Potrebno je znanje da zakon verovatnoće nateraš da deluje sebi u korist. Pripremili smo ovo putovanje najbolje što smo mogli. Ako ne uspemo, sami ćemo biti krivi, ali samo zato što nismo na vreme predvideli sve mogućnosti.

– Na primer?

– Na primer da još neko zna za ovo zlato. kad baš hoćeš!

Buč se trže. Sandens Kid retko kada je govorio sa ovako ozbiljnim izrazom na licu.

– Misliš na onog Indijanca?

– Na njega.

Ponovo nekoliko milja tišine i napornog uspona vijugavim, jedva prohodnim stazicama. Životinje su

dobile malo odmora oko podneva, ali su svakim pokretom odavale da bi im bio potreban novi predah. Taj se trenutak, srećom, bližio. Svaki korak dovodio ih je bliže ulazu u mračni klanac čiji je mir Buč narušio šipkom dinamita.

– Kako bi bilo da jedan od nas odjaše i izvidi kako je unutra? – predloži tiho Buč. Prorez u stenama zjapio je kao preteće crno, svega oko pola milje ispred njih.

– Nećemo se razdvajati – odmahnu Kid glavom. – Ne smemo nikom dati priliku da sredi jednog po jednog. Idemo dalje, ali oprezno...

Još dve stotine jardi, stotinu...

Pred samim ulazom u klanac Buč podiže ruku da obriše znoj sa čela, koji je izbijao uprkos hladnom vetru. Nešto zviznu ispred njegovog lica, i on se instinktivno povi u sedlu, grabeći desnom rukom dršku kolta.

U stenovitom zidu, levo od nje ga, drhtala je indijanska strelica!

Stene na suprotnoj strani bile su neme i tihe: nikakav pokret nije narušavao njihov san, nijedan kamenčić nije se izdajnički zakotrljao niz strminu.

– Prokletstvo! – uzdahnu Buč. – Zamalo da me pogodi!

Kid je pažljivim pogledom proučavao raznobojna pera strelice. Odmahnuo je glavom.

– Nije ni hteo da te pogodi, Buče. Bila je to samo opomena... Pogledaj samo koliko se strela za-

čila u pukotinu stene; znači da je bio u neposrednoj blizini kada je odapeo.

– Ko, do đavola?

Pokretom glave Kid mu pokaza da se okrene. Džoele je gotovo ležao u sedlu, a lice mu je bilo pepe-ljasto od straha.

– Čirikaua – pokretoše se njegove blede usne. – Čirikaua...

* * *

Logor u blizini izvora nije bio naročito veselo mesto posle veoma opipljivog upozorenja koje su tri druga dobila na ulazu u klanac. Vatri je prilazio samo onaj koji je zaista morao; konji i mazge bili su brižljivo sputani, a jedan od njih neprestano je motrio oko sebe sa vinčesterkom u ruci.

– Koliko još ima do tvog skrovišta, Džoele? – tiho upita Kid.

– Trebalo bi da stignemo sutra u ovo doba – odgovori ovaj takođe šapatom.

– Tamo nema vode?

– Nema, sem možda u...

– Do đavola, vreme je da preki-neš sa tajanstvenošću! – besno prošaputa Buč. – Moraš i nama reći kako ćemo naći to mesto ako...

– Ako?

– U redu... ako sutra ujutru neka strelica ili metak pogodi up-ravo tebe? Nas dvojica sami ne možemo naći zlato.

– Tačno – osmehnu se Džoele. –

Imate puno razloga da pazite da se meni nešto ne dogodi.

– Nećeš nam reći? – upita Kid.

– Ne. Još ne.

– Bar približno, do đavola! – umeša se Buč. – Nikad se ne zna šta se može dogoditi!

– Ne.

Kid sleže ramenima i umota se u svoju ćebad. Kako je Buč i predvideo, bilo je veoma hladno, ali veću vatru nisu smeli ložiti iz straha od nepoznatog pratioca. Noć je protekla u drhtanju, cvokotanju i prigušenim psovka, najčešće od onoga koga su budili za narednu smenu straže.

Topla kafa i doručak, međutim, brzo su im povratili uobičajeno raspoloženje. Dobro su napojili životinje i obezbedili rezerve vode za tri dana, pošto je Džoele i dalje bio zagonetan što se tiče mesta na kojem je trebalo da se nalazi zlato.

Izašavši iz klanca nastavili su uspon uz planinu, prelazeći jednu po jednu prepreku. Stene su se ovde spuštale stepenasto, tako da je za svakih sto jardi relativno ravnog puta trebalo preći gotovo milju po strmini kojom se jedva moglo hodati. Vetra nije bilo, pa je sunce nemilosrdno pržilo u razređenom planinskom vazduhu, izvlačeći i poslednju kap znoja iz pora ljudi i životinja.

Iako je Džoele neprestano gunđao da moraju požuriti kako bi »tamo« stigli pre mraka, Kid je oko

podneva dozvolio novi odmor, mnogo potrebniji životinjama nego ljudima.

– Dosta priče, Džoele! – reče čvrsto. – Konji i mazge će nam još biti potrebni. Ništa nismo učinili ako dopustimo da popadaju!

– Moramo stići pre mraka, Kide – stenjao je ovaj. – Moramo! Hoću da izvidim unaokolo, da proverim ima li koga u blizini, kako ne shvataš?

– Vrlo dobro. Ako tako misliš, onda je najbolje da zanočimo ovde – mirno reče Kid. – Onda ćemo »tamo«, kako ti kažeš, stići sutra oko podne i moći ćeš sve na miru da razgledaš!

– Biće kasno!

– Zašto?

Džoele obori pogled. Na licu mu se videla neodlučnost. Buč i Kid izmeniše značajne poglede.

– Dakle? – nasmeja se Buč. – Šta si odlučio?

Džoele se umorno spusti na stenu, savijajući cigaretu drhtavim rukama. Pogled mu je lutao po stenama koje su se preteći nadnosile nad njih, novom preprekom koja ih je tek čekala na putu do Kočizovog zlata.

– Reći ću vam – zastenja. – Idite do đavola!

Srebrna zmija koja se uz glasno strujanje ustremila kroz vazduh ovoga puta nije iznenadila Buča Kasidija, jer je krajičkom oka primetio pokret među stenama.

– Kide! – zaurao je, bacivši se

na tle. U desnoj ruci zablistao mu je kolt.

– Upozorenje nije bilo potrebno. Oružje u rukama Sandens Kida već je bljuvalo vatru prema stena-ma sa kojih je doletela stre-la.

Zatim tišina. Mrtva tišina, narušena jedino sve slabijim odjekom pucnjeva od golih stena.

– Nisam ga pogodio – procedi Kid kroz zube. – Đavolski je brz.

– Ko je to bio?

– Otkud znam, do đavola? Vi-deo sam samo na trenutak crnu kosu i голу ruku . . .

– Indijanac?

– Ko bi drugi. Džoele, jesi li ti . . . Džoele!

Litlbruk je ležao licem prema tlu. Šarenim perima strelice su još drhtale iznad njegovih leđa.

– Boga mu! – procedi Buč. – Spustio se na kolena pored Džoe-la i oprezno mu podigao glavu. Kid je sa revolverom u ruci držao na oku stene sa kojih je strelica doletela.

Džoel otvori oči, ali mu je pogled bio mutan. Otvorio je usta kao da želi nešto da kaže.

– Ne govori – tiho reče Buč. – Da pogledam prvo ranu . . .

– Kako izgleda? – javi se Kid, ne skidajući pogled sa stene.

Buč ne odgovori. Nije želeo da ga Džoel čuje. Čeličnim prstima slomio je strelu iznad same rane, visoko na desnoj strani Džoelovih leđa, onda ga nežno prevrnuo na bok.

Džoel jauknu kada ga Buč polo-ži na leđa i raskopča košulju. Vrh strele nije izbio napred. Loše, ve-oma loše . . .

Na melezovim usnama pojavi se malo krvave pene. Dok je disao, Buč je jasno čuo klokotanje vaz-duha u krvlju ispunjenom plućnom krilu. Bespomoćno je pogledao u Kida, koji je našao malo vremena da skrene pogled prema ranjeni-ku.

– Moraš mu zatvoriti ranu – reče tiho. – To mu je jedina šansa . . .

Buč klimnu glavom, kidajući Džoelovu košulju. Ponovo ga je okrenuo na bok, nevešto gurajući savijenu tkaninu u crveni otvor. Ipak, krv prestade da teče i Džoe-lovo disanje postade lakše i mirni-je. On otvori oči.

– Vode . . .

Buč mu ovlaži usne sa nekoliko kapi vode iz čuture koju mu je Kid čutke dodao. Dva prijatelja se zgledaše.

– U ovom stenju ne bi podneo put do grada – prošaputa Buč. – Šta da radimo, Kide?

– Poznavao si doktora Džesa-mina? Džes Konvej iz Puebla?

– Kako da ne? Najveći lažov sa ove strane Stenovitih planina. Za-što?

– Meni je jednom stari Džes, u trenutku iskrenosti, priznao da doktori uglavnom ne znaju mnogo više od običnih ljudi. I tada mi je odao tajnu svog uspeha. Matorog Džesa svi su cenili kao odličnog

lekara, to znaš.

– Znam, do đavola! Pređi već jednom na stvar! – prasnu Buč.

U tome i jeste stvar – osmehnu se Kid. – Od žurbe nema koristi. Kad ne znaš šta da učiniš, najbolje da ne činiš ništa, tako mi je rekao. Mi smo ovde učinili sve što smo znali: zapušili smo ranu i zaustavili krvarenje. Sve drugo bilo bi improvizacija i pipanje u mraku. Nijedan od nas nije dovoljno vešt da mu tu strelicu izvuče iz rane.

– Ali on će umreti!

– Možda . . . zdrav je i jak, treba mu malo vremena da se oporavi. Čim mu bude bolje, prenećemo ga u grad kod pravog lekara. Dogle, najbolje je da miruje!

– Ako mu bude bolje . . . – zlosluto procedi Buč.

– Putovanje u ovom stanju bilo bi sigurna smrt – hladno reče Kid. – Napravićemo mu udobniji ležaj i dobro previti ranu, ništa drugo. Neka se priroda pobrine za ostalo, do đavola!

Džoeel zastenja i otvori oči. Blede usne se razvukoše u slabašan osmeh.

– Vas dvojica . . . niste normalni . . .

– Ne govori – nežno reče Buč. – Pluća su ti probijena strelicom, ali imaš izgleda da se izvučeš . . .

– Izvadili ste . . . vrh?

Buč odmahnu glavom.

– Nismo, Džoele . . .

– Onda je . . . gotovo . . . – dah-
tao je ranjenik. – Što pre . . . to bo-

lje . . . da vam kažem . . . za . . .
za . . .

– Za zlato? Nemoj se zamaratiti . . . Do đavola i zlato! – promrsi Buč.

– Niste normalni . . . – nemoćno iskrivi usne Džoeel u parodiju osmeha. – Niste . . .

– U redu, nismo normalni – složi se Kid. – Čuti već jednom, zaboga!

– Slušao sam . . . šta govorite . . . nijednom niste pomenuli zlato . . . brinuli ste o meni . . .

– U pravu si, zaista nismo normalni – nasmeja se i Buč. – Šta ćeš, takvi smo.

– Reći ću vam gde da tražite. – Džoeel umorno sklopi oči kao da pribira snagu. Šest milja odatle . . . severozapad . . . četiri stene . . .

Na usta mu navre mlaz guste krvi i Džoeel se zagrcnu. Buč bespomoćno pogleda u Kida, ali je ovaj ćutao, stisnutih vilica.

– Senka . . . zakrklja Džoeel sve tiše. – Podne . . . ahhhhh . . .

Na kementom platou, na mestu gde je umro Džoeel Litlbruk, rođen od oca Engleza i majke Indijanke negde u Arizoni, nije bilo dovoljno zemlje da se iskopa grob. Buč Kasidi i Sandens Kid još nekoliko trenutaka ostali su gologlavi kraj jedva primetne gomilice kamenja kojom su prekrili njegovo telo smešteno u pukotinu.

– Trebali bi reći neku molitvu – prošaputa Buč. – Uvek se tako radi.

– Znaš li neku?

– Znaš da ne znam ... Džoelu ona ipak neće biti potrebna, zar ne, Kide?

– I ja mislim. Dobar je momak bio Džoel.

* * *

Poslednji kosi zraci sunca obasjali su stenoviti plato, veoma sličan onome na kojem je Džoel nekoliko sati ranije izgubio život. Ovo mesto se razlikovalo po tome što je put dalje vodio kroz usku klisuru koja se pružala u pravcu istok-zapad, zatim širila u oveću kotlinu sa svih strana opkoljenu stenama. Iz nje, na izgled, nije bilo nikakvog izlaza.

– Đavolji kotao – progunda Buč osvrćući se oko sebe. – Ne sviđa mi se ovo mesto, Kide ...

– Već deseti put to izjavljuješ otkako smo krenuli iz Kliftona – odvрати ovaj kiselo. – Znam da ti se ne sviđa. Ne sviđa se ni meni, pa ne kukam ...

– Šest milja severozapad – zamišljeno reče Buč, oprezno silazeći sa konja. To bi trebalo da bude to ...

– Aha. Vidiš li negde četiri stene?

– Četiri? Vidim četiri stotine četiri – uzdahnu Buč. – Džoel je pomenuo i neke senke ...

– Čitava dolina je u senci. To nam do sutra u podne neće mnogo pomoći – sleže Kid ramenima. –

Ložimo li vatru?

– Neka, hvala. Neću da poslužim kao nova meta našem prijatelju. Suviše dobro gađa ...

– Sva sreća što nema vinčesterku uz sebe – govorio je Kid rasjedlavajući konja. – Luk i strela su opasno oružje, ali sa malog rastojanja. Dobar strelac sa puškom u ovom kraju mogao nas je do sada stotinu puta prostreljati kao vrapce ...

– Ne govori o tome – strese se Buč. – Bolje dođi i pomози mi da umirim ove mazge, ne znam koji im je đavo ...

– Buče ...

Kidov šapat bio je tih, ali je utoliko više sugerisao neposrednu opasnost. Zaklonivši se iza najbliže mazge, Buč izvuče revolver pretražujući pogledom stenoviti zid.

– Ništa ne vidim ...

– Ni ja.

– Šta se, onda, dogodilo?

– Ne znam ... samo su se životinje uznemirile ...

Tutnjava je najpre bila tiha, jedva čujna, da bi se postepeno pojačala ...

– Šta je ovo? Grmi?

– Ne Buče ... to je ...

Tle se zanjihla pod Bučovim nogama. On proguta pljuvačku, vraćajući u futrolu beskorisno oružje.

– Zemljotres ...

Tle pod njima zadrhtalo je kao koža konja na koju sleti muva. Jednom, drugi, treći put ... Sa vi-

sokih stena oko njih bučno se zakotrlja krupno kamenje čiju je ravnotežu potres narušio; na nekoliko mesta podigoše se oblaci prašine.

– Prošlo je – prošapta Buč, brišući hladan znoj sa čela. – Prokletstvo! Od svega je najgore što se čovek oseća potpuno bespomoćan, čekajući da ga izda dobra strana zemlje . . .

– Nije još prošlo . . .

– Šta?!

Prilika koja je stajala na steni dvestotinak jardi iznad njih bila je obasjana poslednjim zracima sunca, tako da se jasno videlo bronzano telo, golo do pojasa i duga crna kosa koja je vitlala na vetru. Desna ruka podigla se kao da pretilo. Oružje u njoj zlokobno je svetlucalo uglačanim metalom.

– Momak ipak ima vinčesterku – prošaputa Buč, povlačeći se u zaklon. – Dobro što je do sada nije upotrebio . . .

– Poslednja opomena – osmehnu se Kid.

– Šta kažeš?

– Ovo nam je bila poslednja opomena, Buče. Prva je ona strela koja ti je prošla ispred nosa dole u klancu. Džoel je nije poslušao i zato je platio životom. Ovo sada je opomena za nas dvojicu. I to poslednja.

– Džoel? Zašto bi samo on bio kažnjen?

– On je imao polovinu indijanske krvi. Po rezonu našeg prijatelja

gore u stenama, nosi i najveći deo krivice što je tajna Kočizovog zlata otkrivena. Komplikovano, ali logično. Džoel i jeste odaj njihovu tajnu dvojici bledolikh.

– Zašto, onda, nije odmah ubio i nas?

– Nešto nam duguje – osmehnu se Kid. – Zar ne prepoznaješ njegovo lice.

Buč podiže pogled, ali čovek više nije bio na steni. Stopio se sa mračnim senkama koje su se polagano uspinjale uz golo telo planine.

– Ko je to bio?

– Upoznali smo ga u »Klifton Staru« i pomogli mu protiv Sajdlara i njegovih siledžija, sećaš se?

– Prokletstvo! Već onda se videlo da je momak opasan!

– Tačno. Džoel je dobro naslutilo. Još neko zna tajnu Kočizovog zlata. Srećom, momak je sam, inače . . .

– Otkud znaš da je sam?

Kid se zagleda u lice prijatelja. Polumrak je već ispunjavao dolinu, ali se jasno razaznavalo osećanje koje Sandens Kid nikada ranije nije video na licu svog prijatelja.

– Strah . . .

* * *

Oko ponoći iza planinskog vrha pojavi se mesec. Buč malo odahnu. Srebrnasta svetlost jasno je osvetljavala gole stene, ostavljajući

jući ipak u svakoj pukotini senke crnje od mastila u kojima se mogla skriti čitava armija ljudi.

I njih dvojica nalazili su se u senci koja je pružala bar iluziju sigurnosti. Buč Kasidi nije mnogo znao o veštinama Indijanaca, ratovi sa njima završeni su još dok je bio sasvim mali, ali je bio prilično siguran da nijedan neće moći bešumno da se privuče njemu i Kidu. Prema tome, preostajalo mu je samo da bude strpljiv i sačeka jutro, koje više nije moglo biti daleko.

Nekoliko koraka dalje, Kid je mirno hrkao umotan u čebe. Buč sa zavišću pogleda u njega, trljajući ruke, koje su se gotovo sledile oko hladne cevi vinčesterke. »Opet mi je pripao najgori deo noći, onaj pred samu zoru, kada se čoveku oči same sklapaju...«

– Ne spavaj, Buče!

Kasidi se trže.

– Nisam spavao, do đavola...

– Jesi. Čak i u snu osetio sam kada si počeo ravnomernije da dišeš...

– Kog đavola ja onda čuvam stražu? – ljutnu se Buč. – Mogao sam da legnem kao čovek i malo odspavam... ti ionako sve čuješ!

Kid se kratko nasmeja ispod čebadi i nastavi da hrče. Buč pljunu i ustade da malo protegne noge, sleđene od hladnoće.

Metak iz vinčesterke tresnu o stenu kraj njega. Deliće sekunde kasnije, odnekud sa stene dopre i zvuk pucnja koji je kao tutnjava

odjekivao od zidova stenovite kofline.

Oprezno opružen na tlu, Buč je pogledom ispitivao stene. Nigde izdajničkog oblačića dima... Ipak, pritisnuo je obarač jednom, dva, tri puta.

– Ne traći municiju – progundā Kid, koji je mudro ostao u senci. – I kuda si krenuo, do đavola? Trebalo je da znaš da nas momak drži na oku!

– Mnogo si mudar – iscreri se Buč, puneći ponovo pušku. – A ujutru? Bićemo mu kao na dlanu ako ovde ostanemo!

– Sklonićemo se pre jutra.

– Gde?

– Između one dve stene tamo – pokaza Kid glavom. Buč tek tada vide da on ispod pokrivača drži vinčesterku u rukama.

– Otkriveno je sa visine.

– Znam, ali će samo jedan biti tamo.

Zaklonivši plamen šibice šeširrom, Buč oprezno zapali cigaretu.

– Koji ti je đavo, Kide? Buncaš? Zašto samo jedan?

– Indijanci su strpljivi – objasni Kid. – On nas može držati u šahu čitav dan ako bude hteo. Jedan od nas mora privući vatru na sebe kako bi drugi uspeo da mu se prišunja. Vrlo jednostavno.

– Možda, ali samo za njega – promumla Buč. – Odmah će videti da je u zaklonu samo jedan.

– Neće. Poslužićemo se jednim tvojim starim trikom. Sećaš se?

– Lažni mrtvac? Hmmm... ideja nije loša.

– Vidiš, zbog toga nije trebalo da pucaš kada je maločas on gađao tebe. Bolje bi bilo da si se pravio mrtav.

Buč se počea po glavi.

– To uvek mogu da ponovim...

– Baš sam to hteo da ti predložim – isceri se Kid. – Nisam bio siguran da ćeš prihvatiti...

– Nisam siguran ni ja. Onaj prokleta dobro gađa.

– Čega se plašiš? Čitava stvar je u tome da padneš na zemlju pre nego što metak stigne do tebe. Vrlo prosto!

– Da, ako si brži od metka – gađao je Buč. – Čekaj da popušim cigaretu... U to imaju pravo svi, osuđenici na smrt, do đavola!

– Kid se suvo nasmeja.

– Hoćeš da pokušam ja umesto tebe?

– Pa da mi posle godinu dana pričaš kako si hrabriji – odmahnu Buč glavom. – Neka, hvala.

– Uzmi prvo ovaj pokrivač – Kid mu dobaci čebe na kojem je ležao. – Hmm... sedlo može poslužiti umesto tela. Moraš ostaviti čizme i šešir. Taj Indijanac ima sigurno dobre oči.

– Da se bos pentram po onim stenama? Ni slučajno!

– U redu, evo ti moje čizme – nasmeja se Kid. – Ja ću ionako ležati u zaklonu i prepucavati se s njim dok se ti budeš privlačio. Možeš li?

– Možemo – progunda Buč. – Spremi se da pucaš. Možda momak ovoga puta neće biti toliko oprezan.

Uz pomoć sedla, čebeta, svog šešira i Kidovih čizama, Buč je hitro načinio nešto što je prilično ličilo na figuru čoveka koji skvrčen leži među razbacanim kamenjem. Mogao se samo nadati da će uspeti da zavara Apača.

– Spremi se! – ponovio je, gaseći cigaretu na tlu. Uspravio se lagano i protekao, dok mu je leđima prolazila hladna jeza.

»Sad me je primetio«, mislio je. »Podiže pušku, nišani, povlači obarač...«

Dreknuvši iz sve snage, Buč se stropošta u senku i otkotrlja u zaklon stena. Nad glavom mu prozvižda novi metak; udar o kamen nije se čuo – po svemu sudeći metak je pogodio sedlo ispod čebeta.

»Dobro gađa crvenokožac«, s novim poštovanjem pomisli Buč. »Prokleta dobro...«

Kid je iz svoje vinčesterke već sipao vatru u pravcu iz kojeg je metak došao. Sudeći po glasnim psovkama, u tome nije imao mnogo uspeha.

– Ne traći municiju – nasmeja se Buč tiho. – Nisi ga ni video, zar ne?

– Đavola! Video sam plamen iz cevi, ali se on odmah povukao u zaklon. – Dobro je, naš plan je uspeo.

– Zasad – progunda Buč. – Onaj najteži deo tek preostaje, bar za

mene. Šta misliš koliko još ima do jutra?

– Ne mnogo . . . Buče, znaš da ga moramo srediti pre podneva?

– Pre? Zbog čega?

– Zaboravio si šta reče Džoel. Senka, u podne, četiri stene. Mesto gde se zlato nalazi određeno je time, Buče.

– Pa šta? Biće podne i narednog dana – progunda Kasidi.

– Hoće, ali već sutra senke neće pokazati baš precizno mesto. Sad sam shvatio zbog čega je Džoel toliko navaljivao da upravo danas stignemo ovamo. Veoma je važno kog dana u godini sunce pod određenim uglom obasjava te proklete četiri stene. A Indijanci umeju da skriju ono što žele, u to budi uveren.

– Hmmm . . . možda si u pravu, iako ne verujem da dvadeset četiri sata baš toliko mogu da izmene stvar. Nego . . . šta ako sutra bude oblačno?

– Idi do đavola! – besno procedi Kid. – Baksuze jedan! Bolje da čutiš!

Buč se tiho nasmeja, ali začuta. Postojao je jedan mnogo jači razlog za to od Kidove ljutnje. Njihov nevidljivi protivnik mogao se prišunjati bliže kako bi proverio da li je zaista pogodio jednog belca.

Mesec je polako zamicao za susedni planinski vrh, ali oko njih nije postalo nimalo tamnije. Na istoku, njima iza leđa, po nebu se lagano širila svetložuta pruga.

– Jedna briga manje – prošaputa Kid. – Biće ovo lep dan, Buče.

* * *

Iz svog zaklona Kid baci pogled na sedlo prekriveno čebetom. Bučova majstorija bila je prilično uspela čak i sada, pri dnevnoj svetlosti, što je značilo da se njihov plan može ostvariti. Naravno, u pitanju je bilo i vreme. On zabrinuto podiže pogled. Nije mu se dopadala metalno plava boja neba, niti sve hladniji vetar koji se odnekud probijao u kotlinu.

»Buč je imao dovoljno vremena da zauzme pogodan položaj«, pomisli. »Sada je na meni da privučem vatru iz vinčesterke . . .«

Na trenutak je izdigao glavu iz zaklona, skinuvši šešir, svestan međutim, da njegova blistava plava kosa pruža odličan cilj skrivenom strelcu. Suženim očima pretraživao je prostor ispred sebe.

Tamo!

Pribio je lice uz stenu i zatvorio oči, osećajući kako ga po koži kao sitne iglice zasipaju krhotine kamena odbijene metkom. Svejedito, sada je znao gde se nalazi taj prokleti Čirikaua . . .

Lagano i metodično zasipao je mecima prostor oko onog mesta odakle je trenutak ranije dopro pucanj, kao automat ubacujući u cev jedan metak za drugim, sve dok se magacin nije ispraznio. Ne skidajući pogleda sa stene počeo

je da puni pušku iz otvorene kutije pred sobom.

I Indijanac je svakako brojao hlice i znao da je sada puška prazna. Prilika za njega da nešto pokuša...

Tamno lice pojavi se u procepu između stena, desetak jardi levo od prvog zaklona. Ispod njega, cev puške ispljnu novi oblak dima i metak zazvižda prema Kidu.

Sandens spusti glavu u zaklon, šireći usne u osmeh. Indijanac je bio lukav, znao je da je Kidova puška prazna.

Sandens Kid je ipak bio lukaviji.

Jedna senka hitro prolete između stena stotinak stopa ispod mesta na kojem se trenutak ranije nalazio Čirikaua. Buč Kasidi! Tako blizu?

Stisnuvši zube, Kid brzo paljbom ispali sve metke iz tek napunjene puške, ne trudeći se mnogo da cilja. Odbacivši beskorisno oružje, on dograbi sa zemlje punu Bučovu vinčesterku i pomoli glavu iz zaklona.

Proketi Indijanac! Ponovo je promenio zaklon!

Kidov metak zakasnio je samo delić sekunde. On opsova. Da je ostao na istom mestu, Čirikaua bi sada ležao sa rupom nasred čela! Ovako, dvoboj se nastavljao, a Kid je već izbacio jedan od svojih najjačih aduta.

Sada je sve bilo u rukama Buča Kasidija.

A on je na trenutak zastao među

stenama da obriše znoj sa čela i tužno pogleda šake prepune bodlji sa žbunova koji su mu donekle olakšavali pentranje. »Prokletstvo«, pomisli, »još malo, pa neću moći ni revolver da držim u ruci!«

Jedan crni oblak pomoli se iznad neravnih vrhova stena. Buč opsova.

Iznad njega prasnu vinčesterka. On se instinktivno pognu. Kiša metaka sada je zasipala prostor desetak jardi iznad njegove glave i krhotine su letele na sve strane. Šta to Kid radi, do đavola? Koga gađa, njega ili mene?

Jedan kamenčić skotrlja mu se pred noge i on se pribi uz stenu. Drška revolvera skliznu mu u šaku i on se trže od oštrog bola.

Indijanac je kao mačka skočio pravo pred njega, ali su crne oči odale iznenađenje samo u jednom jedinom kratkom trenutku. Gnevno kriknuvši, čovek zavitla vinčesterku na Buča i dugim skokom nestade u jednoj pukotini kroz koju se provukao kao zmija. Metak iz Bučovog kolta nije bio dovoljno brz da bi ga zaustavio u skoku.

Buč odmahnu glavom, jer mu se pred očima mutilo: teški kundak puške pogodio ga je posred lica i on s besom otra krv koja se slivala iz nosa. »Prokleti Indijanac«, pomisli, »platiće mi ovo!«

Ponovo brza paljba iz Kidove vinčesterke. Buč shvati šta se dogodilo: Čirikaua je sada bila u

zamci iza stene čija su oba izlaza bila pokrivena.

To ga je učinilo samo opreznijim nego do sada: zver uhvaćena u zamku bori se do smrti i još može da zada smrtonosne udarce. Pri bio se uz stenu i lagano počeo da se pomera prema pukotini u kojoj je Indijanac nestao.

Izenađeno je zastao osetivši vlagu na licu. Obazreo se oko sebe.

Gust oblak mlečno bele magle kao zmija se spuštao niz planinu. Njegovi prvi pramenovi već su stigli do Buča i on besno opsova, povlačeći se korak dalje od pukotine, zatim još jedan.

Magla je već progutala uski procep i Buč zadrža dah. Sada ga je i najmanji šum mogao odati oštrom sluhu Indijanca.

Iz doline ponovo dopre tutnjava Kidove vinčesterke. Buč jasno ču kako meci udaraju daleko od njega, tamo gde se nalazio drugi izlaz iz pukotine.

»Gađa nasumce«, pomisli Buč. »Magla je prekrila sve ove stene ... pokušava da ga natera na mene ...«

Stresao se, ne samo od ledenih prstiju magle na licu već i od straha koji je instinktivno donosio taj sve mračniji oblak koji se sklapao oko njega.

Taj oblak je bio opasan ... taj oblak je mogao doneti i ... smrt ...

Bez šuma je skliznuo na tle

kako bi pružio što manju metu čoveku koji se s oružjem u ruci sva- kako šunjao prema njemu.

Oblak koji ga je obavijao izbljenu vatru. Kolt. Jedan ... tri ... šest metaka ...

»Oblak s koltom«, trže se Buč. »Do đavola, kao da se boriš sa duhovima. Koji ti je đavo, Kasidi? Oblak ne nosi kolt i ne može da ubije, ali je zato dvostruko opasniji čovek koji se u tom oblaku krije ...«

Nije bio siguran šta predstavlja nešto tamnija mrlja koja mu se iznenada pojavila pred očima, ali nije ni čekao da bi to proverio. Kolt u njegovoj ruci zadrhta od reakcije izbačenih metaka, ali se njegova cev ne pomeri sa svog pravca ...

Kao nekom čarolijom, magla se iznenada podiže nošena daškom nešto toplijeg vetra sa druge strane doline. Buč klimnu glavom nemo čestitajući sebi i svojoj veštini.

Čirikaua je ležao svega nekoliko stopa dalje, sa koltom u ruci. Mrtve, prazne oči začuđeno su pratile maglu koja je sve brže bežala od njega, naviše, u nebo ...

* * *

– Uskoro će podne – tiho reče Kid.

Buč zamišljeno klimnu glavom, srčuci sa uživanjem vrelu kafu iz limene šolje. Jeli su na brzinu. Ta kafa je bila jedini začim mesu koje

su progutali sa malo suvog dvopeka, i Buču se nije žurilo da ostavi šolju.

– Buče, treba da nađemo te četiri stene!

Kasidi ispi ostatak kafe i umorno se ispravi.

– Znam. Ne moraš da urlaš!

Već nekoliko puta obišli su čitavu dolinu tražeći nekog smisla u senkama koje su po tlu bacale stene razbacane po njoj, stene različite visine i težine koje je nekada led doneo sa planinskih vrhunaca i ostavio tu kao nemarno razbacane igračke. Čak su i kopali na dva-tri mesta, psujući tvrdi kamen iz koga su izbijale iskre pri svakom udarcu pijuka, ali nijedno od tih mesta nije podsećalo na skrovište u kojem bi se moglo nalaziti Kočizovo zlato.

Kid je već besciljno lutao među stenama, gnevno udarajući nogom sitnije kamenje koje mu se kotrljalo pod nogama. Buč se zamišljeno osvrte oko sebe.

Četiri stene...

Do đavola, samo na jednom mestu nalazile su se četiri stene, koje bi se, uz malo mašte mogle povezati zamišljenim linijama u grub krug, prilično spljošten, istina, ali ipak krug. Počeli su da kopaju u središtu tog kruga, ali bez uspeha. Kamen, kamen i opet kamen...

Preko ramena Buč baci pogled prema suncu koje je ponovo sijalo sa potpuno čistog plavog neba.

Ko bi rekao da je samo sat ranije duvao ledeni vetar i čitava ova planina bila obavijena gustom maglom?

– Sada je u zenitu – vikao je Kid s drugog kraja doline. – Vidiš li šta, do đavola?

– Ništa, sem mnogo kamena – nasmeja se Buč. – Ti Indijanci su ipak bili veoma lukavi...

– To ćemo tek da vidimo! – zareža Kid preteći.

– Šta je sa tvojom urođenom inteligencijom? – peckao je Buč. – Nećeš, valjda, dozvoliti da te nadmudri šačica prljavih divljaka koji su, uz to, već godinama mrtvi?

– Zaveži! Tebi kao da nije stalo do tog zlata?

– Jeste – uzdahnu Buč – ali nekako imam utisak da će nam i ono proći kroz prste. Nismo mi rođeni da budemo bogati, Kide.

Odmahnuo je glavom i sa rukama u džepovima zastao u senci jedne velike stene uz koju se gotovo priljubila druga iste veličine. Podigao je pogled. Koja je to igra elemenata one dve milje stene dovela u savršenu ravnotežu na tako postavljenom postolju?

Zrak sunca zaslepi mu oči i Buč se trže. Otkuda sad to?

Kroz uski otvor između dve gornje stene uski zrak probijao se da bi mu pao tačno na lice. Buč uzdahnu i odstupi korak, vrteći glavom.

Na kamenitom tlu, nekoliko koraka dalje, usred senke, ocrtala se

gotovo pravilna elipsa obasjana zlatastim zracima sunca. Buč Kasidi duboko uzdahnu.

– Kide! – uzviknu promuklo.

– Šta je bilo?

– Dođi da nešto vidiš?

– Šta, do đavola?

– Hoćeš li doći, ili nećeš? – i protiv njegove volje u Bučovom glasu oseti se uzbuđenje.

– Našao si? – zaura Kid. – Našao? Govori, boga mu! Jesi li našao?

U nekoliko koraka stvorio se ispred Buča i razjapljenih usta zagledao u osvetljenu elipsu na tlu.

– Šta je to, Buče – šapnu sa strahopoštovanjem. – To je to!

– I ja mislim.

Buča odjednom izdadoše noge. On se oprezno spusti u sedeći položaj kraj osvetljenog mesta. Kid skide šešir i lagano obrisa znoj sa čela.

– Misliš da je zakopano? – upita promuklo.

– Videćemo, ali ne verujem.

– Džoel je zahtevao konopce i Klinove. Tu je skriven ulaz u neku pećinu...

– Toga se i ja plašim.

– Čega se plašiš, do đavola? Zlato je tu, treba samo pružiti ruku i dohvatiti ga!

– Pa pruži, onda, ruku!

Kid sa osmehom na licu ispruži ruku u zlatni snop svetlosti. – Vidiš li?

– Vidim – progundā Buč. – Samo što to zlato u salunima ne prima-

ju...

– Biće i onog pravog, tvrdog i teškog – svečano obeća Sandens. – Hajde da obeležimo ovo mesto pre nego što se sunce dalje pomeri.

– Nema potrebe. Taj otvor neće biti tako mali, Kide.

– Da, u pravu si. Idi po pijuk.

Buč odmahnu glavom.

– Ti ideš. Ja sam našao mesto, zaslužio sam da se odmorim.

– Nema odmora sve dok to zlato ne bude na onim mazgama tamo! – isceri se Kid. – Dobro, ja idem po alat...

Prividno kretanje sunca po nebeskom svodu već se smanjivalo i izduživalo svetleću elipsu pred Bučovim nogama. On sa uzdahom ustade i zagreba čizmom po sitnom šljunku koji je na tom mestu ostavila neka davna poplava.

Kid je već stizao sa pijukom i lopatom pod rukama. Zbacivši šešir, on pijunu u šake.

– Gde da počnem?

– Gde god hoćeš! – nasmeja se Buč. – I pazi na noge... sa tim baš nisi vešt!

Sloj šljunka nije bio dublji od stope, ali pod njim Kidov pijuk zvonko udari u kamen. Dva prijatelja se zgledaše.

– Boga mu... – opsova Kid.

– Kopaj dalje – posavetova Buč savijajući cigaretu drhtavim rukama. – Oko tog kamena, ne po njemu.

Kid baci pijuk iz ruke.

– Kad si tako lepo savladao teoriju, zašto ne pokušaš malo i ti?

– Dok popušim cigaretu – hladnokrvno odgovori Buč. – Samo ti radi, dečko. Nije moguće da si se već umorio?

Stenjući, Kid dohvati alat sa zemlje i nekoliko puta ga zari u šljunak. Zvuk udarca jasno je govorio da je svaki put pogodio ponovo u kamen.

– Ovo je mnogo veliko – zadahta Kid, oslonivši se na dršku da se odmori. Zbacio je kaput, pa se videlo da mu je košulja već mokra od znoja. – Prokleti Indijanci...

– Možeš misliti kako je njima bilo kada su tu stenu dovlačili i zakopavali – isceri se Buč. – A kladim se da nisu imali nikakvog alata!

– Buče...

– Šta je sad?

– A ako ovo nije pravo mesto?

Buč odbaci opušak u stranu i svuče kaput.

– Daj ovamo taj pijuk!

Već prvi Bučov udarac probi tanki sloj šljunka i u njemu se pojavila levkasti otvor niz koji se uz šuštanje nekud u dubinu slivao sitan pesak.

– Evo vidiš kako se to radi! – dostojanstveno reče Buč. – A ti pola sata lupaš samo po kamenu!

Ipak je još gotovo sat trajalo otkopavanje uskog mračnog otvora u tlu iz kojeg je strujao hladan i vlažan vazduh. Pukotina nepravilnog oblika krivudala je u dužini od

gotovo trideset stopa nigde ne prelazeći širinu veću od tri stope. Preko nje pažljivo su bile naslagane kamene ploče i od starosti ukrućene konjske kože koje su zadržavale sloj šljunka na sebi.

Bilo je to skrovište koje se u ovoj pustinji nije moglo otkriti nikakvom igrom slučaja. Mogli su ga naći samo ljudi koji su znali tajnu Kočizovog zlata.

Kid se radoznalo naže nad mračni otvor i spusti jedan oveći kamen. On i Buč dugo su se gledali pre nego što je odnekud sa dna dopro potmuo odjek udara kamena o kamen.

– Duboko je – uzdahnu Buč. – Prokleta duboko, Kide...

* * *

– Ne važi – Buč Kasidi je odmahivao glavom. – Dole ne idem, pa da znam da me čeka tona zlata!

– Kukavice! – prezrivo reče Kid. Obavio je kraj užeta oko jedne stene i brižno proverio da li je čvor čvrsto vezan.

– Možda sam i kukavica, ali dole ne idem!

– U redu, u redu – raširi Kid ruke. – Navikao sam da uvek završim teži deo posla!

– Ti? A ko je sredio onog Apača jutros?

– Đavola bi ga sredio da nije bilo mene!

– Da, mnogo si mi pomogao! Da se nisam sklonio, pogodio bi

mene umesto njega!

Kid je ćutke nastavio da prove-
rava jednostavni uređaj koji je
sam smislio. Uže vezano za veliku
stenu vijugalo je po tlu do ivice pu-
kotine i tu prelazilo preko glatke
površine sedla sa Džoelovog ko-
nja, da bi zatim nestalo u mrač-
nom ponoru.

– Ovo će valjati – progunda. –
Kad se nismo setili da kupimo
prave lestvice...

– Džoe! je rekao uže, i mi smo
uzeli uže – sleže Buč ramenima. –
Mislili smo da zna šta govori...

– Lako ću se spustiti – uzdahnu
Kid – ali je pitanje kako da se vra-
tim. Do dna ima najmanje stotinu
stopa...

– A možda i više – ozbiljno klim-
nu glavom Buč.

– Ti baš umeš da me ohrabriš,
nema šta...

– Smiri se. Zid te pukotine sva-
kako ne može biti ravan kao da je
obrezan nožem. Biće izbočina na
kojima ćeš moći da se odmoriš. A
ćak i da ne bude, imaš ćekić i kli-
nove.

– Jesi li ikada pokušao da zaku-
ćaš klin u kameni zid samo jed-
nom rukom?

– Koliko se sećam, nisam.

– Nisi, naravno da nisi – zareža
Kid. – Upali tu jednu svetiljku i po-
mozi mi da je pričvrstim na glavu.
Tako... ako ćuješ da vićem, izvla-
ći me odmah, nemoj po obićaju
prvo da se raspituješ šta se dogo-
dilo!

– Šta bi se moglo dogoditi? –
nasmeja se Buč. – Dole nema ni-
ćeg živog... ali ti za indijanske
duhove ne garantujem!

– Onda će sve biti u redu. S nji-
ma ću već nekako uspeti da se
sporazumem.

Sa svetiljkom pričvršćenom tra-
kama na glavi, klinovima i ćekićem
u džepu kaputa i obaveznim revol-
verom za pojasom, Sandens op-
rezno priđe ivici pukotine. Okre-
nuvši joj leđa, on leže preko užeta
i ćvrsto ga steže obema rukama.

– Buće, ja... – on proguta plju-
vaćku i zaćuta.

– Kaži...

– Ništa.

Onaj dobro poznati osmeh na
trenutak osvetli lice Sandens
Kida. Namignuvši Buću, on odluč-
no skliznu naniže, zatežući svo-
jom težinom konopac...

Buč kleće pored pukotine, pra-
teći pogledom mrlju svetlosti koja
se brzo gubila u tami. Drhtavim pr-
stima napipao je đuvankesu u
džepu i nekako smotao cigaretu.
Pohlepno je uvlaćio prve dimove.

– Bolje da sam ja pošao – reće
glasno. – Ovo ćekanje je gore od
svega šta bi me dole moglo sna-
ći...

– Šta to prićaš? – dopre jedva
razgovetni Kidov glas iz dubine. –
Nešto nije u redu?

– Sve je u redu! – doviknu Buč u
jami. – Kod tebe?

– O-keeej! – oteže Kid.

»A šta bi se moglo dogoditi«,

mislio je Buč, brišući neugodni hladni znoj sa čela«. Kid nije čovek koga malo mraka može da uplaši. Uskoro će stići do dna, naći to prokleta zlato i prikačiti ga na uže. Izvlačiću ga malo-pomalo. Ako zatreba, tu su i konji da pomognu. Onda će Kid, izaći, i sve će biti u redu . . .«

– Bučeee! – dopre glas iz jame.

– Molim! – trže se on.

– Vuci!

– Zar već?

– Vuci, do đavola, kad ti kažem!

Slegnuvši ramenima, Buč zateže konopac, oprezno se oslanjajući nogom na sedlo. Čudno, uže se neobično lako slagalo iza njega u uredne kolutove. To svakako nije Kid, a ni zlato . . .

Sem ako nije pakovano u savim male kesice, što je bilo vrlo verovatno . . .

– Proklet bio, Sandens Kid! – zaurla Buč.

Čvrsto vezan omčom oko tanke vrpce kičmenog stuba na površini zemlje izlete kostur čoveka sa ostacima plavih krpica koje su lepršale oko golih rebara. Na iskeženoj lobanji nekim čudom se još držala kapa sa dve ukrštene sablje.

Iz jame dopre demonski smeh i Buč i protiv svoje volje razvuče usne. Znao je da se Sandens Kid ne plaši ni đavola, ali je ovo već bilo suviše. Bedni ostaci jednog od konjanika Ujka Sama koji je skončao u poteri za Apačima u ovom trenutku nimalo mu nisu bili

potrebni.

Mada je to govorilo i nešto drugo: Sandens Kid raspoložen za šalu, pa makar i ovako grubu, bio je Sandens Kid u najboljem raspoloženju. U nekoliko reči: zlato se zaista nalazilo na dnu pukotine.

– Daj uže! – dopre povik iz dubine, izobličen odjekom o kamene zidove. – Neću da spavam ovde!

Jednim potezom noža Buč preseče uže oko vrata kostura i baci njegov kraj u dubinu.

– Koliko ga ima? – doviknu. Uže se kao zmija odmotavalo pod sopstvenom težinom sve dok se ponovo nije zateglo.

Odgovor nije stigao iz dubine, jer je upravo u tom trenutku tle pod Bučovim nogama ponovo zadrhtalo i on oprezno odskoči od ivice pukotine u koju je šljunak ponovo počeo da se sliva. Tutnjava je počela mnogo glasnije i zloslutnije nego kod jučerašnjeg zemljotresa, a stene nad njegovom glavom besno su zaprštale pod kamenjem koje se zakotrljalo.

– Uže! – dopre glas iz pukotine. Glas izobličen odjekom, možda i još nečim. – Uže, Buče, za ime božje!

– Odmah! – zaurla Buč trčeći prema steni oko koje je uže bilo omotano. – Odmah, Kide!

»Moram ga izvući«, bubnjalo mu je u glavi dok je snažnim rukama razvezivao čvor. Zategao je uže i prikačio na sedlo svog konja,

predostrožno ostavljenog u neposrednoj blizini. Uplašena životinja je frktala i čuljila uši, ali poslušno jurnu napred kada je Buč skočio u sedlo i pognao je napred.

– Napred, dečko! – urlao je. – Vuci! Kid! Kid je dole!

Okrenuo se u sedlu da pogleda šta se događa kraj pukotine. Svakog časa se iz nje mogla pojaviti Kidova glava. Onda brzo mora zaustaviti konja. Kamenje oko otvora bilo je veoma oštro i tvrdo...

– Prokletstvo! – zaurla Buč u očajanju.

Kraj užeta izleteo je iz jame kao strela odapeta sa luka, ali Sandens Kida nije bilo na njemu!

* * *

Kada se tutnjava začula, Kid se još cerekao zamišljajući Bučovo lice pored onog kostura. »To i liči na Indijance«, mislio je, »ostavili su duha da čuva njihovo blago«.

Potmula grmljavina ga je prenuila i on je kao oparen trgao ruke sa glatkih teških vrećica od jelenske kože uredno poslaganih pored kamenog zida. Zemljotres!

A Buč još nije vraćao uže! Šta ako dođe do odronjavanja!

– Uže! – zaurlao je, na trenutak se zastidevši straha u svom glasu. – Uže, Buče, za ime božje!

Pribivši se uza zid, podigao je pogled prema uskom svetlom otvoru stotinak stopa nad sobom. »Šta čeka Buč, do đavola? Želi da

me živog zatrpa?«

Prašina i pesak koji su se odozgo slivali naterashe ga da zatvori oči i priljubi lice uz kamen.

– Buče! – zakrkljao je još jednom, osećajući kako mu prašina puni pluća. U svoj ovoj buci drugar ga nije više ni mogao čuti...

Stena o koju se oslanjao još jednom je zadrhtala, a onda se umirila. Tutnjava je prestala kao nožem presečena, čuo se još samo tihi šapat peska koji se slivao sa izbočina koje su ga do tada zadržavale.

»Izvukao sam se«, pomisli »još jednom. Samo, koliko će to još trajati? Sreća ne može biti večito na mojoj strani posle svih onih metaka koji su me do sada promašili. I ovoga...«

Protrljao je oči i podigao pogled naviše. Na trenutak mu se učinilo da se vara, da su mu oči još uvek zatvorene...

One uske pruge neba nije više bilo nad njegovom glavom. Bio je zatrpan, živ zatrpan!

Stotinak stopa iznad Kida, Buč Kasidi s nevericom je posmatrao prizor pred svojim očima. Pukotina se sada jedva naslućivala jer je njena suprotna ivica bukvalno skliznula, vukući za sobom ogromni teret one četiri stene koje su ga samo nešto ranije toliko obradovale. U kamenom tlu videle su se vijugave pukotine poprečno na onu u kojoj je nestao Kid. Izgledalo je to kao da se zemlja slegla

pod težinom četiri stene.

Ravnoteža u kojoj su hiljadama godina stajale sada je bila narušena. Buč opsova kroz zube, kad shvati kakav je to šum koji se povremeno čuo sa druge strane pukotine. Lagano, ali neumitno, stene su klizile naniže . . .

Strah užasnom snagom steže njegovo srce, ali Buč Kasidi odmahnu glavom. Nema sad vremena za paniku. Ako je Sandens Kid uopšte još živ, nema mnogo vremena za njegovo spasavanje. Te stene će skliznuti najkasnije za pola časa; zemlja koju su postepeno istiskivale ispred sebe potpuno će popuniti pukotinu u kojoj je bilo skriveno Kočizovo zlato . . .

Kraj pukotine koji je bio najdalje od stena još je zevao, otvoren. Buč se oprezno opruži po ivici, naginjući glavu u tamu.

– Kide . . . – prošaputao je gotovo plašljivo.

– Kide! – ponovi jače.

– Tu sam! – dopre podsmešljiv glas iz dubine. – Da nisi pomislio da sam nekud otišao!

Živ je! Čak ni zemljotres nije dovoljno snažan da ubije Sandens Kida!

– Buče? Zašto čutiš?

– Tiše! – uspe Buč da savlada radost. – Zemlja klizi, Kide. Svaki šum može ubrzati odronjavanje . . .

– Šta onda čekaš, glupane? Izvlači me odavde! I ovoga puta mi spusti uže, ne umem da letim!

– Zašto se maločas nisi uhvatio? Bacio sam ti uže!

– Đavola!

– Časna reč, Kide! Do đavola, nisi valjda pomislio . . .

– U redu, u redu – potmulo je odzvanjao Kidov glas iz dubine. – Tamo je na jednom mestu bila izbočina, mora da se uže zadržalo na njoj. Požuri i vuci tek kada ti ja kažem!

U dva skoka Buč je šćepao uže, još prikačeno na sedlo njegovog konja, i zavatlao ga u ponor.

– Jesi li ga uhvatio?

Ponovo onaj šum nalik struganju noktima po dasci. Stene su se pomerile još inč ili dva prema pukotini.

– Kide!

– Uhvatio sam ga – zagunda ovaj. – Lupio si me posred lica njim!

– Požuri! – dahtao je Buč. – Drži se čvrsto, pustiću konja da te povuče!

– Vuci, do đavola! Nemoj držati govor! Držim te čvrsto!

Cereći se, Buč skoči u sedlo i potera konja, ali bez mnogo žurbe, trudeći se da se ovaj kreće lagano i ravnomerno. Ovoga puta nije bilo glatkog sedla preko kojeg je uže klizilo. Kamena ivica mogla ga je prekinuti prilikom svakog neopreznog pokreta.

Istina, imao je u rezervi i drugo uže, ali nije znao hoće li imati dovoljno vremena da ga donese iz logora . . .

– Ji-piii! – zaurla neko iza njega. Uže se iznenada opusti.

Sandens Kid, prašnjavog lica i kose, ali sa usnama raširenim u osmeh, ležao je na ivici pukotine. Buč okrete konja natrag, otkačujući nepotrebno uže sa sedla.

– Skloni se odatle! – zaurla. – Dalje!

Slegavši ramenima, Kid se oprezno odmače od ivice. Zbacio je svetiljku sa glave i posvetio se u zaludnim pokušajima da strese prašinu sa odeće.

– Pusti to! – urlao je Buč goneći konja prema njemu. – Odronjava-nje!

Onaj neprestani šum sada se naglo pretvorio u huk katarakta zemlje i kamena koji se slio u pukotinu povlačeći stene za sobom. Dve manje stene otkotrljale su se iz svojih ležišta, pravo za Kidom, koji je smešno poskočio i dao petama vetra.

– Dobro je, dobro je! – nasmeja se Buč. – Ne jure više za tobom!

Kid oprezno zastade i odmeri ogromni oblak prašine koji se lagano uzdizao na mestu odrona. Buč zaustavi konja kraj njega.

– Boga mu . . .

– Ode naše zlato, a? – tužno reče Buč. – Šta sam ti rekao? Nije nam suđeno da postanemo bogati!

– Bogati! – sleže Kid ramenima. – Da si ti video one kesice dole, nikada više ne bi upotrebio tu reč! Suviše je slaba!

– Lažeš, Kide!

– Ne lažem – plave oči Sandens Kida bile su setne. – Od sveg onog zlata dole mogli bismo živeti u ras-koši jedno . . .

– Dve godine?

– Dve hiljade godina – odlučno reče Kid. – Najmanje toliko!

Buč pljunu na zemlju i nešto prcedi kroz zube.

– Šta si rekao?

– Rekao sam da si mogao dograbiti bar jednu kesicu. Toliko si vremena imao, do đavola!

– Možda – zamišljeno reče Kid. – Samo, kad sam ugledao da na jednom kraju dopire još malo svetlosti dana, na to proketo zlato potpuno sam zaboravio. Na trenutak sam pomislio kako bi to izgledalo da je do odrona došlo koji minut ranije . . .

Buč se strese.

– Brrrr . . . do đavola i zlato! Važno je da si izvukao živu glavu!

– Idemo! – lupi ga Buč po rame-nu. – Kod mene u bisagama je flaša viskija. Da proslavimo . . .

– Što nismo našli zlato?

– Ne, nego što smo se još jednom izvukli zdravi i čitavi a zlato . . .

– Zlata ima u bankama – nasmeja se Sandens Kid. – Bankari opet nisu srećni. Ima istine u onome što kažu . . .

– Šta to?

– Najbolje stvari na svetu ipak su besplatne.

KRAJ

**U SLEDEĆEM
BROJU**

BEKSTVO OD PROŠLOSTI

